

20ste JAARGANG, NR. 373
14 MAART 2022

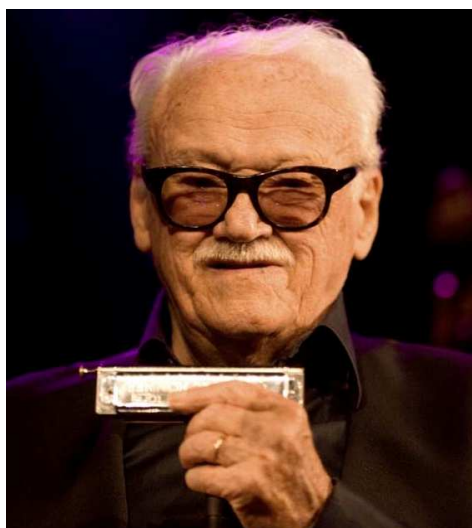
IN DIT NUMMER:

- 1 **BERICHTEN**
- 4 **JAZZ OP DE PLAAT**
Eliott Knuets, Alex Koo,
Frank Paavo, RVB Quartet e.a.
- 7 **JAZZ OP HET PODIUM**
Immanuel Wilkins, Emmet Cohen e.a.
- EN VERDER (ONDER MEER):**
- 12 Frans Elsen Septet (Eric Ineke)
- 16 Donald Fagen (Erik Marcel Frans)
- 17 Johan Bijker 80 (Hans van Eeden)
- 18 Philip Lemm in Veghel (Jack Monde)
- 24 Europe Jazz Media Chart Maart

18,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2022

NR. 374 KOMT 28 MAART UIT

BERICHTEN

Toots Thielemans in 2010.
(Foto: Tom Beetz)

Veel aandacht voor Toots tijdens Brussels Jazz Weekend

Tijdens het komende festival Brussels Jazz Weekend zal **Toots Thielemans** in de schijnwerpers worden gezet. De mond-harmonicaspeler-gitarist werd dit jaar honderd jaar geleden geboren. De programmering op de Grote Markt zal volledig gewijd worden aan Toots. Het hoe en wat hiervan volgt nog. Tijdens het festival zijn meer dan tweehonderd gratis concerten te bezoeken, buiten (op vier Brusselse pleinen) en binnen. De zesde editie van het festival is van 27 tot en met 29 mei in de Belgische hoofdstad.

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

●
ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

JAZZFLITSLEZER DRAAIT NOG STEEDS PLATEN

Jazzflitslezers hebben de plaat nog lang niet vaarwel gezegd. Dat blijkt uit de reacties op de vraag die wij u in Jazzflits 371 stelden. 'Luistert u nog naar jazz op de plaat of doet u dat tegenwoordig via een streamingdienst', zo wilden wij weten. Er zijn verstokte platendraaiers en overtuigde streamers, zo blijkt, maar veel lezers kiezen voor een mix.

Onze vraag was niet aan dovemansoren gericht. Er kwamen 65 reacties binnen. Uit Nederland, België, Duitsland en zelfs Thailand. Veruit de meeste respondenten draaien nog platen (cd, elpee). **Platendraaiers** motiveren hun keuze met: 'ik wil mijn muziek in tastbare vorm hebben'; 'ik wil geen voortdurende afwisseling, maar een hele plaat beluisteren'; 'de elpee hoort de helft van de muziekervaring' of 'met platen kun je een 'jazzkamer' inrichten, een rustige plaats met je eigen jazzdiscotheek'. Overigens kopen platendraaiers lang niet altijd ook nog nieuwe cd's of elpees. En als ze dat wel doen, bijvoorbeeld na afloop van een concert om de artiest te steunen, dan vaak minder dan ze jaren terug dedem.

Maar ook **streaming** (streamingdiensten, digitale downloads, YouTube) mag zich in de belangstelling van de Jazzflitslezer verheugen. Al is de groep van lezers die louter streamt beperkt. De belangrijkste overweging van streamers is: 'van een groot aanbod genieten, zonder dat het meteen kapitalen kost. En meer uitproberen!'. Verder bieden streamingdiensten de mogelijkheid om afspeellijsten te maken: 'Spotify suggereert dan vaak muziek die ik waarschijnlijk ook leuk vind, en daar zit nogal eens iets tussen dat mij inderdaad ook aanspreekt'. Als gezegd opteren vooral veel lezers voor een **mix**. Streamers hebben vaak nog een collectie platen en cd's die ze ook draaien. En platenkopers zien in streamingdiensten een handig middel om eerst eens te luisteren of een plaat het kopen waard is.

De veelkleurigheid van uw reacties is zodanig dat een samenvatting ze geweld zou aandoen. We laten u daarom liever zelf aan het woord. Dat doen we op pagina 19 en verder van deze Jazzflits. Daar staat een groot aantal reacties op een rij.

Nieuw werk Wadada Leo Smith bij Los Angeles Philharmonic

Een voor het Los Angeles Philharmonic in opdracht geschreven werk van Wadada Leo Smith getiteld 'Gondwana: Earth, a Blue Sanctuary, Oceans, Seas, Lakes, Rivers, Springs and Lagoons; Paradise Gardens and Skies' is 8 maart in première gegaan. De eerste uitvoering vond plaats in de Walt Disney Concert Hall in Los Angeles. Het werk werd uitgevoerd door de LA Phil New Music Group onder leiding van Vimbayi Kaziboni. Het evenement was onderdeel van de viering van de tachtigste verjaardag van de trompettist. Die wordt dit jaar uitgebreid gevierd met concerten en nieuwe platen bij TUM Records. Daar zullen zes projecten van Wadada Leo Smith op in totaal 22 cd's verschijnen.

Jaarlijkse Franse jazzprijzen uitgereikt

Op 3 maart zijn door de L'Académie du Jazz de jaarlijkse prijzen uitgereikt voor de beste (Franse) jazzalbums van het afgelopen jaar. Als beste Franse jazzplaat kwam een album van het Nederlandse label Challenge uit de bus: Martial Solal, 'Coming Yesterday-Live at Salle Gaveau 2019' (Grand Prix de l'Académie du Jazz). Andere prijzen gingen naar 'Brotherhood' van het Belmondo Quintet (Prix du Disque Français) en 'This Bitter Earth' van de Amerikaanse zangeres Veronica Swift (Prix du Jazz Vocal). Saxofonist-zanger Thomas de Pourquery kreeg de Prix Django Reinhardt als beste Franse musicus van het afgelopen jaar. De Académie du Jazz bestaat sinds 1954 en werd opgericht door André Hodeir.

ZenneZ presenteert nieuwe releases in TivoliVredenburg

Samen met het Nederlandse ZenneZ Records heeft TivoliVredenburg (Utrecht) een concertreeks in het leven geroepen, waarin muzikanten hun nieuwste releases bij dit label presenteren. Dat gebeurt elke laatste dinsdag van de maand door twee musici in Club Nine. De laatste dinsdag van de maand maart zijn dat toetsenist Matthijs Geerts en trompettist Suzan Veneman. ZenneZ Records is een onafhankelijk label dat platen van onder anderen saxofoniste Kika Sprangers, saxofonist Lucas Santana, trompettist Jan van Duikeren, drumster Sun-Mi Hong en mondharmonicaspeelster Hermine Deurloo uitbracht.

Actuele nieuwsberichten vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Angelo Verploegen. (Foto: Tom Beetz)

NIEUWE PLAAT VAN JUBILEREND TRIO VERPLOEGEN, VERHOEFF & VAN DER WESTEN

Het trio van trompettist-bugelspeler Angelo Verploegen (60) bestaat twintig jaar. Dit jubileum vieren Verploegen, Verhoeff & Van der Westen met een nieuwe cd getiteld 'When Night Falls'. De plaat verschijnt deze maand bij het Just Listen Label.

Met de release omspant Angelo Verploegens platenoeuvre bijna veertig jaar, want hij was in 1983 voor het eerst op een plaat te horen als lid van de Maiden Voyage Big Band onder leiding van Jeff Reynolds. Een goed moment voor een terugblik, vond hij. Hij maakte een Spotify-playlist onder de naam 'Angelo Verploegen van A tot Z' met werk uit de periode 1987 – 2022: "Ik heb 1987 als uitgangspunt gekozen, omdat we in dat jaar vanuit het Boulevard of Broken Dreams Orchestra met The Houdini's zijn begonnen, ik tegelijkertijd drie maanden eerste trompet bij de musical Cats speelde in Carré, en ik dat jaar met Corrie en de Brokken op North Sea Jazz Festival - mijn eerste North Sea Jazz - speelde", vertelt Verploegen aan Jazzflits. "Al met al was 1987 dus een sleutelmoment te noemen in mijn loopbaan als trompettist." De lijst bevat een kleine driehonderd stukken en duurt meer dan 21 uur. Muziek van zijn trio (met Ed Verhoeff (gitaar) en Eric van der Westen (bas)) en The Houdini's is ruim vertegenwoordigd, maar ook opnamen met zangeres Izaline Calister, toetsenist Jacob Collier, Bik Ben Braam, saxofonist Jaap Blonk, Acda en De Munnik en vele anderen zijn daarop te beluisteren. De playlist staat hier: <https://spoti.fi/3hBdXTj>.

Vier musici presenteren nieuw werk in Bimhuis

In een concertreeks genaamd REFLEX presenteren vier musici dit jaar nieuw werk in het Bimhuis (Amsterdam). De reeks is op 4 maart jl. gestart met zangeres-celiste Sanem Kalfa. Later dit jaar volgen nog drummer Yoràn Vroom (17 juni), trompettist Alistair Payne (30 september) en pianist Kit Downes (2 november). Bimhuis-directeur Mijke Loeven over REFLEX: "Nieuw werk maken in een tijd waarin je als musicus zo marginaal je werk uit kan oefenen getuigt van een enorme veerkracht. Ik ben dan ook ongelofelijk trots op deze vier musici en op deze serie. We openen de serie met enkel vrouwen op het podium, anno 2022 een noodzakelijk statement." REFLEX is een eigen productie van het Bimhuis.

Susanne Abbuehl vertrekt bij Koninklijk conservatorium Den Haag

Zangeres Susanne Abbuehl, thans afdelingshoofd Jazz en hoofdvakdocent Jazz Zang aan het Haags conservatorium, gaat het Instituts Jazz der Hochschule für Musik Basel leiden. Ze komt er eind augustus in dienst. Abbuehl kijkt uit naar haar nieuwe functie: "Ich freue mich darauf, am Institut zusammen mit Studierenden und Dozierenden die vielfältigen Möglichkeiten von Jazz als innovativer und verbindender Musik zu erforschen und zu prägen", zegt ze.

Ronnie Scott's-concert van Mingus Sextet (1972) op plaat uit

Bij Resonance Records verschijnt eind april een album met concertmateriaal van bassist Charles Mingus. Het betreft opnames die op 14 en 15 augustus 1972 in de Londense jazzclub Ronnie Scott's werden gemaakt. Het album is op drie elpees of drie cd's verkrijgbaar. Op 'The Lost Album From Ronnie Scott's' speelt Mingus in een sextet bestaande uit Bobby Jones (tenorsax), Charles McPherson (altsax), John Foster (piano), Roy Brooks (drums) en Jon Faddis (trompet). De opnames zijn gemaakt met een professionele mobiele opnamestudio. De zes zijn te horen in negen stukken, waaronder 'Orange was the color of her dress', 'Then silk blues', 'Mind-readers' convention in Milano' en 'Fables of Faubus'. In totaal werd 2,5 uur muziek vastgelegd.

Belgische deelnemers finale B-Jazz Contest 2022 bekend

Het Matthias Van den Brande Trio en Latitude, het kwartet van gitarist Elliott Knuets, hebben zich op 11 maart in Leuven geplaatst voor de finale van de B-Jazz International Contest. Ze troefden in de voorronde het nonet ADJA en het Mòs Ensemble af. In de jury zaten dit jaar Maarten Weyler, John Snauwaert en Nilson Matta. De finale van de B-Jazz International Contest is op 7, 8 en 9 juli tijdens het festival Gent Jazz. Daarin staan ook groepen van het Saint Louis College of Music (Rome, Italië) en een formatie geselecteerd door Getxo Jazz (Spanje).

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Kika Sprangers in 2019 in Lux, Nijmegen. (Foto: Tom Beetz)

'RADIO 4 MOET JAZZ GAAN PROGRAMMEREN'

Het is hoog tijd voor een jazzprogramma op de klassieke zender NPO Radio 4. Periodiek en op steeds dezelfde tijdstippen. Dat zeggen de saxofonisten Dick de Graaf en Kika Sprangers op 26 februari jl. in Het Parool. "Een programma met jonge en oude mensen uit de jazz, waarin ze laten horen hoe ze zich verhouden tot klassieke muziek en wereldmuziek en met een ouderwetse concertagenda", aldus Dick de Graaf.

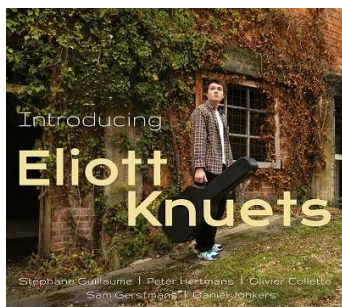
Eind vorig jaar verdween op NPO Radio 2 Soul & Jazz het programma 'Co Live!' van Co de Kloet. Daarmee zijn gepresenteerde jazzprogramma's bij de publieke omroep verleden tijd. NPO Radio 2 Soul & Jazz draait nu alleen nog non-stop muziek. Kika Sprangers denkt met weemoed terug aan 'Co Live!': "Je kon je verhaal doen. Dat heeft jazz juist nodig, anders blijft het niet hangen bij de luisteraar. Als je het alleen van podcasts moet hebben, is het veel te versnipperd, en bij streaming sneeuwt je volledig onder omdat er zo veel is." Ook De Graaf steekt de loftrompet over het programma van De Kloet: "Je kon altijd jammen en er was altijd livemuziek. Het was een voortzetting van Sesjun eigenlijk." Sprangers en De Graaf vinden dat NPO Radio 4 jazz moet gaan programmeren om in de lacune te voorzien. Sprangers: "In andere Europese landen is dat overal zo. En nu de grenzen tussen klassieke en jazzgenre zo aan het vervagen zijn, zou het op Radio 4 juist een heel goede combinatie zijn. En de scene in Nederland is zo ontzettend levend en van een heel hoog niveau!" De Graaf: "Het mag ook best obscuur zijn af en toe. Een mooie balans tussen muziek voor een breed publiek en vreemdere dingen. Uiteraard met een podcast erbij."

Bron: Het Parool, 26 februari 2022, Erik Voermans

Luister hier naar de laatste uitzending van Co Live!:
<https://bit.ly/3pzwZxA>

JAZZ OP DE PLAAT

ELIOTT KNUETS
Introducing Elliott Knuets
Eigen Beheer

Kan een jazzgitarist van achttien jaar een volwassen cd opnemen met eigen werk? Reken maar. Het is de Belgische Elliott Knuets niet alleen gelukt; hij heeft met zijn eersteling 'Introducing Elliott Knuets' zijn toch al grote naam in de Belgische jazzscene dubbel en dwars bevestigd. Het wordt hoog tijd dat we ook in ons land kennismaken met dit bijzondere talent. Gelukkig mag er weer gereisd en opgetreden worden, dus hopelijk kunnen we Knuets binnenkort in Nederland bewonderen.

Op zijn eersteling speelt Elliott in een grote band met bekende Belgen: Knuets' oom Olivier Collette (piano), Sam Gerstmans (contrabas), Daniel Jonkers (drums), Stéphane Guillaume (tenorsax, sopraan en fluit) en Peter Hertmans (gitaar). Een warm jazzbed maar het risico bestaat dat je als solist ondergesneeuwd raakt in zo'n grote groep. Daar is geen sprake van. We kunnen alle facetten van Knuets swingende en avontuurlijke solowerk horen.

Eliotts sound en techniek zijn 'klassiek', maar daar is natuurlijk niets mis mee. Een Gibson jazzgitaar mag juist 'sweet' klinken. Dat de jonge virtuoos opgroeide met Franse muziek en rock, hoor je op de plaat niet terug. Eerder valt op dat hij alle groten uit de swingperiode en bebop goed heeft bestudeerd. Maar ja, hij speelt dan ook 'al' tien jaar voornamelijk jazz.... En dus schreef hij ook 'even' zeven van de tien melodieuze stukken op het album, dat alleen werk van de bandleden bevat.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Elliott Knuets (gitaar), Olivier Collette (piano), Daniel Jonkers (drums), Sam Gerstmans (bas), Peter Hermans (gitaar), Stéphane Guillaume (saxen, fluit).

Bekijk hier een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=4AJjM3PooM>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

ALEX KOO/ATTILA GYÁRFAS/RALPH ALESSI
Identified Flying Object
W.E.R.F. Records

De naam van dit album, 'Identified Flying Object', is ook de naam van het duo van de jonge Belgische pianist Alex Koo (1990) en de even oude Hongaarse slagwerker Attila Gyárfas. Sinds een aantal jaren verkennen ze de klankmogelijkheden van de combinatie van toetsen, elektronica en slagwerk. Dit is hun debuut-cd. Als derde partner in crime vroeg de Belg de Amerikaanse trompettist Ralph Alessi, met wie hij al eerder de bejubelde plaat 'Appleblue-agreen' maakte. Zo ontstaat een trio dat zich vooral beweegt in de wat meer contemplatieve en sfeertekende hoek van de muziek. Een mooi voorbeeld is 'Aurora', een van de improvisaties op het album. Koo bouwt daar met wolken elektronica een geluidsdecor om de ijzig mooie trompetbijdrage heen, en voegt daar spaarzame pianoakkoorden aan toe. Gyárfas ritselt met zijn brushes zonder een specifiek tempo aan te geven. Het nummer, dat een ECM-esthetiek uitstraalt (het label waarvoor Alessi ook regelmatig opneemt), is tekenend voor een groot deel van 'Identified Flying Object'. Toch wordt de etherische sfeer ook regelmatig onderbroken door composities en improvisaties die het totaalbeeld wat interessanter maken. 'Ready, set, go' is in een pittig uptempo verpakt met een fijn, druk thema. Alessi kan hier zijn virtuositeit etaleren, zonder dat zijn muzikaliteit daaronder lijdt. In de laatste drie stukken van het album horen we alleen het duo. Daar is het grappige miniatuurtje 'Toy pianos' een verrassing tussen de minimal music van 'Underwater star based society' en het meditatieve 'Source of the ten thousand things'.

Herman te Loo

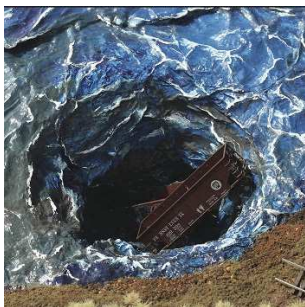
Bezetting:

Ralph Alessi (trompet, piccolo-trompet), Alex Koo (piano, keyboards, elektronica), Attila Gyárfas (drums, gong-synthesizer).

Kijk en luister hier naar 'Aurora':

<https://youtu.be/bFORW5erds4>

MOSTLY OTHER PEOPLE DO THE KILLING
Disasters, Vol. I
Hot Cup Records

De ontregelende Amerikaanse band Mostly Other People Do The Killing (MOPDTK) lijkt zich op zijn nieuwe album als pianotrio bestendig te hebben. Net als op de vorige plaat, 'Paint', nemen pianist Ron Stabinsky, bassist/componist Moppa Elliott en drummer Kevin Shea composities van Elliott onder handen. Zoals liefhebbers van de groep weten, kiest de componist daarbij voor de namen van steden en dorpen in Pennsylvania als titels. Extra, en ietwat navrante, informatie daarbij is dat het hier plaatsen betreft waar rampen hebben plaatsgevonden, waarvan die in de kerncentrale van Three Mile Island de bekendste is. Vandaar ook de titel, het omineuze 'Disasters, Vol. I' (hoeveel zullen er na dit deel nog volgen?). Het drietal bedient zich van een veelheid aan pianotriostijlen, zoals het bluesy 'Exeter', de boogaloo van 'Centralia' en de statige tango (met een gestreken basmelodie) van 'Boyer-town'. Maar op het moment dat MOPDTK een gewoon stukje pianojazz lijkt te spelen, sijpelt er allerlei vervreemdende elektronica door de muziek heen. Zo horen we bizarre bliepjes of stukjes spaceage-geluiden uit vintage synthesizers waar Sun Ra erg blij mee zou zijn geweest. Ook voor drummer Shea is er soms een ontregelende rol weggelegd. Hij is weliswaar ook een swingende en superstrakke begeleider, maar hij mag zich ook heerlijk te buiten gaan aan ADHD-werk, zoals in de rommelende bijdragen onder de lieflijke lijnen van piano en bas in 'Johnstown'.

Herman te Loo

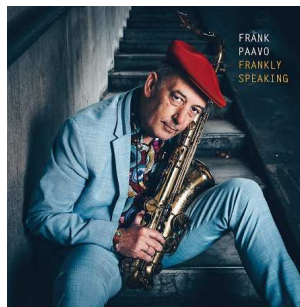
Bezetting:

Ron Stabinsky (piano, elektronica),
 Moppa Elliott (bas, composities),
 Kevin Shea (drums, elektronica).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/3CuICLR>

FRANK PAAVO
Frankly Speaking
Paavo Music Productions

Als saxofonist Frank Paavo - de zelfbenoemde 'Jazzpainter van Amsterdam' - het mag, kan ik het ook: 'frankly speaking'. Dus zeg ik: wat een enorme ontwikkeling heeft deze muzikant in korte tijd doorgemaakt! Paavo is niet alleen een kleurrijk geklede artiest, met felle dessins en een knalrode pet. Ook zijn artistieke prestaties zijn dat. Hij kwam in de jazzscene tevoorschijn via de band van pianist Herald Walkate. Op diens tweede cd 'Bay Of poets' was de saxofonist merkbaar gegroeid; hij stond meer op de voorgrond. Toen kwam zijn eigen cd: 'Jazzpainter'. Daar lag de nadruk op diversiteit, met een keur aan gasten.

Met 'Frankly Speaking' slaat hij een andere weg in. Paavo wil 'vanuit vrijheid tot een geheel komen'. Hij geeft 'meer ruimte aan de individuele solist om zijn verhaal te vertellen'. Dat gebeurt in acht eigen composities. En juist daarin zit de kracht van dit album. De composities zijn nogal divers: hardbop, funky, Zuid-Afrikaans en gemaakt voor een sextet. Overwegend opgewekt en energiek. 'Miniature I' is heel kort, en puur klassiek! Prachtig. Paavo koos voor jonge muzikanten (of moet ik ze schilders noemen?) én de ervaren drummer Bart van Helsdingen. Samen kleuren ze de ideeën van Frank Paavo in. Fel, opvallend, contrasterend én gedurfd. En zo hoort het.

Peter J. Korten

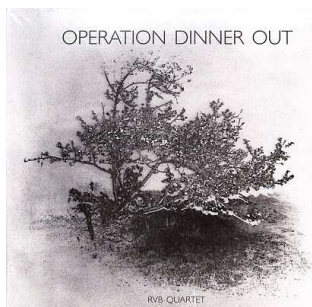
Bezetting:

Frank Paavo (saxofoons), Tom Ridderbeekx (trompet),
 Thijs Cuppen (toetsen), Marijn van de Ven (bas),
 Mateusz Pulawski (gitaar),
 Bart van Helsdingen (drums).

Bekijk hier een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=k1DNqPjO6Rw>

RVB QUARTET
Operation Dinner Out
W.E.R.F Records

Het tweede album van het Rvb Quartet van de Belgische Rebekka Van Bockstal (1994) is er een van uitersten. In de acht eigen stukken horen we de gitariste fluisterzacht tokkelen maar ook keihard overstuurd rocken met een band die alle stijlen aankan. Ergens tussen het geweld en de verstillig in zit de jazz verscholen, want dat is toch het genre waarmee Rebekka geafficheerd wordt.

CD nummer twee heet 'Operation Dinner Out' en bevat persoonlijke stukken. Zo wijdt Van Bockstal een track – 'Ode to Patrick' – aan haar overleden oom. Een breed scala aan emoties komt voorbij in Rebekka's gitaarspel, dat recht overeind blijft, ook als de band zich verliest in georganiseerde chaos en heftig tekeergaat. Het samenspel blijft hecht en enerverend.

Het werk van het kwartet leent zich bij uitstek voor live-uitvoeringen. De grooves, duidelijke melodielijnen en geslaagde improvisaties zullen het goed doen bij een jong clubpubliek. Of je de muziek nu jazzrock, moderne jazz of impro noemt, het is evident dat de jonge gitariste en haar band een eigen weg volgen en daarbij crossovers naar de knerpende rock niet schuwen. 'Operation Dinner Out' is daardoor best een lekkere plaat geworden.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Rebekka Van Bockstal (gitaar),
 Elias Storme (tenorsax, sopraansax),
 Marius Couvreur (drums),
 Otto Kint (bas).

Luister hier naar 'Ode to Patrick':
<https://bit.ly/350h2wS>

MING BAU SET
Yakut's Gallop
Luchaj Fundacja

In 2018 kwamen de jonge Zwitsers Vera BAUmann (zang) en Florestan BerSET (gitaar) samen met de ervaren Amerikaanse slagwerker Gerry HeMINGway om het impro-trio Ming Bau Set te vormen. Het uitgangspunt is simpel: zonder beperkingen en afspraken geïmproviseerde muziek maken met akoestische en elektronische middelen. 'Yakut's Gallop' is hun debuut-cd. Daarop gaat het drietal veel verschillende richtingen op, van pointillistische geluidmuziek tot volksmuziekachtige liedjes en psychedelica (beiden vertegenwoordigd in 'The Trans Siberian'). Door het percussieve spel van BerSet (denk hier richting Fred Frith of Jacq Palinckx) is het soms moeilijk om te determineren wat zijn bijdrage en die van Hemingway is. Baumann gebruikt haar stem vooral als instrument, maar aan het eind van het album bedient ze zich ook van Engelstalige teksten – deels gesproken, deels gezongen.

Herman te Loo

Luister hier naar tracks van het album:
<https://fsrecords.net/catalogue/yakuts-gallop/>

FLORIAN WITTENBURG
Kranenburg Tree
Edition Wandelweiser

Op het album 'Eagle Prayer' (2016) maakte de Nederlands-Duitse componist Florian Wittenburg al eens gebruik van het computerprogramma Metasynth. Hiermee kunnen beelden letterlijk omgezet worden in muziek. Voor de vierdelige compositie 'Kranenburg Tree' gebruikte hij een tekening van een boom in het Duitse stadje Kranenburg (gemeente Kleef). De meditatieve delen, elk 6:11 lang, worden gescheiden door drie keer een minuut stilte, om de oren weer even fris te maken. John Cage indachtig hoor je tijdens die minuut natuurlijk allerlei geluiden: de draaiende wasmachine van de buren, een overtrekkend vliegtuig of, in het geval van Wittenburg zelf, zijn tinnitus. Conclusie: stilte bestaat niet. Het eindresultaat van 'Kranenburg Tree' is evocatief, met een fraaie, trage ontwikkeling.

Herman te Loo

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 373

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3MuVklH>

JAZZ OP HET PODIUM

IMMANUEL WILKINS QUARTET

Bezetting:

Immanuel Wilkins (altsax),
Micah Thomas (piano),
Tyrone Allen (contrabas),
Kweku Sumbry (drums).

Datum en plaats:

4 maart 2022,
Paradox, Tilburg.

REMBRANDT FRERICHS TRIO

Bezetting:

Rembrandt Frerichs (piano),
Tony Overwater (contrabas),
Vinsent Planjer (drums).

Datum en plaats:

6 maart 2022,
Verkadefabriek, Den Bosch.

Hoe onbevangen kun je nog zijn als JazzTimes de cd 'Omega' van saxofonist **Immanuel Wilkins** het belangrijkste debuutalbum sinds jaren noemt en The New York Times die cd tot de beste jazzplaat van 2020 uitroept? En niet te vergeten, de lovende recensie die ik in dit blad schreef (Jazzflits 370) over zijn tweede album 'The 7th Hand' op Blue Note Records.

Als zo iemand het verschijnen van dit album onder de aandacht brengt door op te treden in Tilburg, dan wil je daar bij zijn. Paradox was dan ook voor het eerst sinds twee jaar weer ouderwets stampvol, de sfeer gespannen vrolijk. Wilkins stond dankzij die juichende publiciteit al met 5-0 voor, voordat hij een noot had gespeeld. Het publiek was tot aan het einde toe razend enthousiast. De bezoekers hadden de grote jazzbelofte voor het eerst in levende lijve kunnen aanschouwen en hadden een fantastisch concert beleefd. Maar is Wilkins wel de grote jazzbelofte die ons wordt voorgespiegeld?

Ik heb mijn twijfels daarover. Zijn cd vond ik goed, maar ik maakte ook wat kanttekeningen. Ik schreef: "zijn nog woestere compositie 'Lift' waarin hij bijna een half uur lang het uiterste van hemzelf en van de luisteraar eist. Moeilijk op een cd, maar zeker indrukwekkend en inspirerend wanneer je dat live kan meemaken."

We konden dat nu live meemaken en wat mij betreft was dat teleurstellend. Kon ik op de cd nog een lijn in zijn wilde vrije improvisaties ontdekken, nu was er [l..vervolg op de volgende pagina links](#)

Wilkins' drummer Kweku Sumbry. (Foto: Tom Beetz)

'Wilkins reeg een eindeloze stroom noten met het grootste gemak aan elkaar, technisch indrukwekkend, maar ook gespeend van een inhoudelijk verhaal. Het was volstrekt onduidelijk wat je daarmee moest.'

Immanuel Wilkins en bassist Tyrone Allen. (Foto: Tom Beetz)

live geen enkele lijn te horen. Wilkins reeg een eindeloze stroom noten met het grootste gemak aan elkaar, technisch indrukwekkend maar ook gespeend van een inhoudelijk verhaal. Het was geluid dat als een donderende lawine over je heen kwam, maar het bleef volstrekt onduidelijk wat je daar als luisteraar mee kon doen. Misschien was nog zijn grootste handicap dat zijn dynamiek alleen de hoogste stand kende. Een vrije improvisatie is toch al niet makkelijk toegankelijk, maar als alles op stand tien wordt uitgevoerd, wordt het wel erg moeilijk. Was dat de schuld van Wilkins? Zeker wel, maar het ritmetrio had daar ook een belangrijke rol in. Dit trio bestond uit drie individuen die niet naar elkaar luisterden en ook niet naar Wilkins. Thomas stortte in een race met Wilkins zo veel mogelijk noten uit de vleugel en kwam niet tot één solo met structuur. Tyrone Allen speelde braaf de goede noten op de goede plaats, maar maakte nergens de indruk dat hij een stevige basis wilde aanbrenge. Sumbry daarentegen dacht dat de basis uit gepapend beton bestond en verwarde stuwend drummen met hard rammen op zijn drumstel. Voor hem maakte het ook niet uit of hij met stokken of brushes zijn snaredrum teisterde.

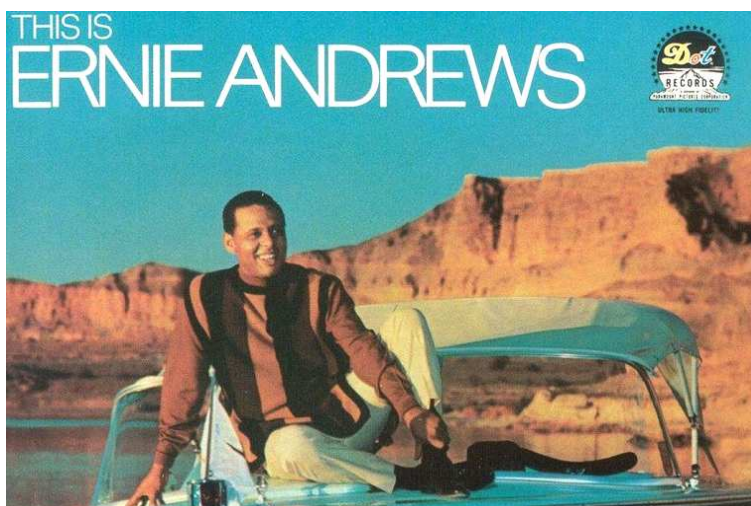
Twee dagen later zat ik in Den Bosch naar het **Rembrandt Frerichs Trio** te luisteren. Het ritmetrio van Wilkins kwam meteen in mijn gedachten naar boven. Alles wat nu gebeurde was van een grote schoonheid en perfectie en maakte duidelijk wat met het trio van Wilkins mis ging. Drummer Vinsent Planjer is een meester van de dynamiek, geeft een fluisterzacht tikje op een belle-tje waarmee de muziek opveerde en bassist Tony Overwater speelt niet alleen de goede noten, maar brengt ze tot leven. Als hij soleert gebeurt er wat en zit je op het puntje van je stoel. Frerichs kan ook heel veel noten spelen, maar hij blijft een verhaal vertellen. Hij swingt, daagt uit en laat zijn eigen fraaie composities ongemerkt overgaan in een jazzstandaard om even ongemerkt terug te keren naar zijn eigen thema. Grootse klasse van dit trio waar bij mij meteen de vraag opkwam wat er met Immanuel Wilkins zou gebeuren als hij met dit trio zou mogen optreden. Het zou me niet verbazen als ik mijn oordeel over hem dan helemaal moet bijstellen.

Tom Beetz

Het trio van Rembrandt Frerichs op 6 maart in Den Bosch. (Foto: Tom Beetz)

OVERLEDEN

Zanger Ernie Andrews, hij overleed vorige maand, op een platenhoes.

Maffy Falay, 22 februari 2022 (91)

Turkse trompettist, woonde in Duitsland, Zwitserland en Zweden en speelde daar met vooraanstaande, plaatselijke musici. Richtte in 1971 de groep Sevda op, om in de jaren tachtig weer over te gaan op de hard bop. Overleed in Istanbul.

Ernie Andrews, 21 februari 2022 (94)

Vocalist in het idioom van Nat King Cole en Billy Eckstine; later werd zijn zang veelzijdiger. Zong tien jaar lang bij de band van Harry James en daarna bij Juggernaut, de band van Frank Capp en Nat Pierce. Eigen platen in de jaren vijftig, zestig en negentig. Maakte in 2000 nog opnamen met tenorist Teddy Edwards.

Mickey Bass, 3 februari 2022 (78)

Bassist. Verkeerde in kringen van de hard bop (Art Blakey, Lee Morgan, Freddie Hubbard, Kenny Burrell). Voorzag in de jaren zeventig in zijn behoeften door banen in het onderwijs, bij de radio en televisie en als producer in de platenbranche (Chiaroscuro). Maakte toen ook weer platen met diverse eigen combinaties.

(jjm)

EMMET COHEN TRIO

Bezetting:

Emmet Cohen (piano),
Yasushi Nakamura (contrabas),
Kyle Poole (drums).

Datum en plaats:

27 februari 2022,
LantarenVenster, Rotterdam.

De begroeting van het Emmet Cohen Trio is uitbundig. Oef, wat een lawaai is dat. Het voelt onwennig om na maanden weer eens een enthousiast applaus te horen. Emmet Cohen laat zich achter de vleugel glijden en vraagt met een brede grijns op zijn gezicht in onvervalst Nederlands: 'gaat-ie lekker!'

In een oogwenk voedt het trio ons gemoed met nostalgische pianojazz uit vervlogen tijden. Een huivering kruipt over mijn rug. 'The surrey with the fringe on top' (Rodgers en Hammerstein) wordt met een ongelofelijke zeggingskracht gespeeld in een arrangement om van te watertanden. Hier klinkt de stem van een pianist die in de huid van een heel peloton pianolegendes lijkt te kruipen. Alsof hij put uit alle frasen die hij ooit heeft gehoord, weeft hij een fascinerend geheel. Zijn aandacht verslapt geen moment. Elke noot heeft een eigen articulatie, als onderdeel van een doordacht en smaakvol geheel, dat zonder onnodige franje wordt opgetuigd. Opvallend is de goede balans tussen acrobatische virtuositeit en tedere intimiteit.

Reikhalzend heb ik uitgekeken naar mijn eerste kennismaking met dit trio. De souplesse waarmee Emmet een onwaarschijnlijk rijk gevoel voor stijl combineert met een fabuleuze techniek en een mescherpe timing, overtreft mijn stoutste verwachtingen. Maar het is veel meer dan dat. Hoe doet hij dit allemaal? Vlak voor het concert had ik contact met jazzjournalist Thomas Conrad. "Emmet is a badass" vat hij wat komen gaat alvast kort voor mij samen.

Ook over de klasse en het uitmuntende samenspel van het trio kan ik niet anders dan lovend zijn. Teamspirit met veel surplus, plezier en subtiele humor. Drummer Kyle Poole kwam op zijn achttiende van Los Angeles naar New York en groeide op tussen jazzlegendes die hij ontmoette tijdens jamsessies in Smalls. Hij 'leest' zijn drums. Contrabassist en alleskunner Yasushi Nakamura is een van de leidende jonge bassisten van dit moment. Hij verruilde Tokyo voor New

[..vervolg op de rechterkolom](#)

Emmet Cohen. (Foto: Joke Schot)

York en is zeer geliefd bij drummers. Als hij niet uitkijkt speelt hij vijf 'gigs' per avond.

Toen hij drie jaar oud was begon Emmet Cohen met de befaamde Suzuki-methode, een didactisch frame voor het sturen van zijn fenomenale talent. Hij groeide op in New Jersey en woont nu in jazzmekka Harlem. Zijn website bevat een uitgebreide biografie.

Nu we allemaal weer mogen is het wel erg jammer dat maar de helft van de tickets is verkocht en vele kansen worden gemist. Emmet zit er niet zo mee en swingt er anderhalf uur op los. Het publiek, voornamelijk fans en muziekstudenten, reageert uitziendig.

Emmet Cohen representeert een nieuwe garde jazztjagers. Hij is befaamd om zijn herinterpretatie van de stride-jazzpiano. Uit zijn oriëntatie op de begintijd van de jazz, put hij inspiratie voor herkenbare muziek met een kop en een staart. Ontdek zijn misdie, waarin hij duivelskunst, passie en jazzgeschiedenis mixt, levend houdt en stevig opfrist in een zeer persoonlijke eclectische stijl. Een niet te missen spektakel.

Enkele dagen na het begin van de gruwelijke oorlog in Oekraïne, drukt Emmet ons op het hart om te blijven hopen op betere tijden. "Oorspronkelijk was jazzmuziek ervoor bedoeld om het vuurtje brandend te houden, te overleven en als heling van de ziel."

Roland Huguenin

Emmet Cohen. (Foto's: Joke Schot)

EMMET COHEN TRIO, 27 FEBRUARI 2022

LANTARENVENSTER, ROTTERDAM

Van links naar rechts Emmet Cohen, Yasushi Nakamura, Kyle Poole. (Foto: Joke Schot)

Kyle Poole. (Foto: Joke Schot)

VARIA

Nico Dijkshoorn: 'draai geen Coltrane op een gezellig feestje'

Nico Dijkshoorn kreeg onlangs de vraag voorgelegd waarom veel mensen niks van jazz moeten weten. Iets wat hij onmiddellijk kon beamen: "Draai John Coltrane op een gezellig feestje en je zit binnen een kwartier alleen met een schaalpje pinda's", aldus de schrijver-muzikant. Hoe dat zit? Dat legde hij 22 februari uit in een gesproken column op VRT Radio 1.

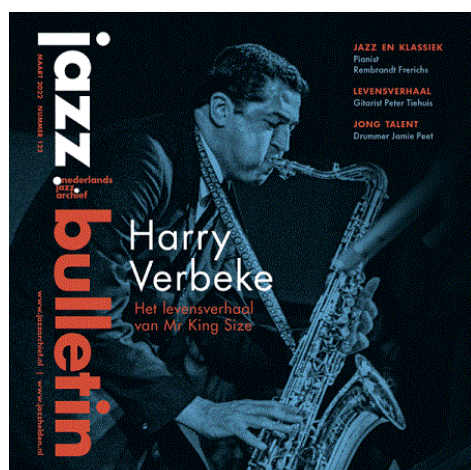
Luister hier: <https://bit.ly/3IMWnrA>

Een publiciteitsfoto van Julian Dash als lid van het Erskine Hawkins Orkest.

GEZOCHT: INFO OVER JULIAN DASH

Voor zijn rubriek Discografische notities is onze medewerker Erik Marcel Frans op zoek naar informatie over saxofonist **Julian Dash**. Hij zou in 1972 in Europa hebben opgetreden. Is dat ook zo? Wie kan hierover informatie verschaffen? SVP sturen naar jazzflits@gmail.com. Hartelijk dank!

Een kleine honderd muziekliefhebbers had zich 19 februari in het Cultureel Centrum Voorschoten verzameld voor een concert van het **Marcello Saracino Kwartet**. Dat heeft behalve de drummer-leider ook saxofonist Chakseng Lam, gitarist Thorkell Grétarson en bassist Thor Johansen in de gelederen. Het concert vond plaats in de reeks PJPJ (Podium Jong Professionals Jazz) waarin studenten van het Haags conservatorium zich presenteren. De band speelde werk van de leider, maar ook bijvoorbeeld 'Nardis' van Miles Davis. Een van de stukken van Saracino was een eerbetoon aan de jong overleden singer-songwriter Judee Sil. Zij stierf in 1979 op 35-jarige leeftijd. In zijn compositie 'Orson Welles' bleek duidelijk de invloed van drummer Tony Williams. Op de foto wisselt leider Marcello Saracino (links) enige blikken van verstandhouding met bassist Thor Johansen. (Persfoto)

Verhaal over Harry Verbeke in nieuwe Jazzbulletin

Saxofonist **Harry Verbeke** siert de omslag (zie hiernaast) van het nieuwe nummer van Jazzbulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief. Rudie Kagie schreef het levensverhaal van Mr. Kingsize, of 'de Beul van Haarlem' zoals de blazer met de vette sound wel werd genoemd. In Jazzbulletin 122 staat deel een. Bart Nauta trok er samen met fotograaf Joke Schot op uit om drummer Jamie Peet (1991) aan de tand te voelen. Rembrandt Frerichs schreef een compositie voor jazzmusici en strijkkwartet. Mathijs de Groot volgde de ontstaansgeschiedenis op de voet (zijn verhaal is ook te lezen op: <https://bit.ly/3vIakTV>). Op 29 april 2022 zou Toots Thielemans (1922- 2016) honderd jaar oud zijn geworden. Ter gelegenheid daarvan brengt het Nederlands Jazz Archief een drie-cd-set uit van de studiosessies die Thielemans opnam met Rob Franken (1941-1983). Hoe is het mogelijk dat een van de belangrijkste jazzmuzikanten ter wereld werd beïnvloed door de Nederlandse pionier op elektrische piano? Jazz Bulletin-redacteur Ton Ouwehand herinnert zich hoe Toots hem vertelde over de bijzondere relatie met Franken. En verder onder meer een interview van Jan Kelder met gitarist Peter Tiehuis. Onlangs kwam zijn eerste cd onder eigen naam uit: 'Ben ik een jazzgitarist? Zeg het maar.'

Meer info (of bestel hier een kennismakingsnummer):
<https://bit.ly/3pIrywK>

ERIC'S HARDBOP-ARCHIEF

HET LEGENDARISCHE SEPTET VAN FRANS ELSSEN (1971 – 1981)

Drummer Eric Ineke maakte tien jaar deel uit van het Frans Elsen Septet. Dat staat met de release van de cd 'Norway' door het Nederlands Jazz Archief weer volop in de belangstelling. De vinylversie van dit album wordt 10 april gepresenteerd in het Bimhuis (Amsterdam) tijdens het concert ter gelegenheid van de 75ste verjaardag van Eric Ineke. In deze bijdragen van zijn hand kijkt Ineke terug op zijn jaren met Elsen.

Ergens in het najaar van 1957 hoorde ik voor het eerst de naam van Frans Elsen op de radio. Hij was de pianist van het kwartet van klarinettist Peter Schilperoort dat tweewekelijks mocht optreden voor de Vara-microfoon. Schilperoort leidde in die jaren een modern swingend kwartet tot hij weer het leiderschap van de Dutch Swing College Band overnam. Frans vertelde mij later dat hij bijna alle arrangementen schreef voor dit kwartet, dat later werd uitgebreid tot een kwintet met gitarist Robbie Pauwels. De uitzendingen vonden altijd plaats op vrijdag in de namiddag van 17.00 tot 17.15 uur.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Eric Ineke in 1972 met het Frans Elsen Septet in de NCRV-studio.
(Foto: Ned. Instit. voor Beeld en Geluid)

Frans Elsen met zijn septet in de NCRV-studio.
(Foto: Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid)

Uiteraard kon ik niet bevroeden dat ik dertien jaar later door Frans zou worden gebeld om samen met hem en bassist Rob Langereis de bekende Amerikaanse zanger Mark Murphy te begeleiden in een tv-programma van regisseur Bob Rooyens. Toen we het stuk 'Ich hab' noch einen koffer in Berlin' hadden opgenomen legde ik mijn sticks op mijn floortom en zei: 'Zo, dat ging goed!'. Waarop Frans mij bestraffend aan keek en zei dat ik nooit moest praten in de nagalm. Het jaar daarop, in 1971, vroeg hij mij of ik zin had om in zijn nieuwe groep te komen spelen. Dat was een sextet dat hij samen had opgericht met altsaxofonist Piet Noordijk en dat was voortgekomen uit een kwartet dat hij samen met Noordijk leidde. De muziek had Frans het jaar daarvoor geschreven tijdens een vakantie in Noorwegen. Een complete Noorse cyclus met de namen van diverse plaatsen en plekken die hij daar had bezocht. Prachtige stukken maar wat niemand had verwacht van Frans, ze hadden een funky jazzrockachtig karakter. Het was hem ook niet ontgaan dat er met de komst van de soulmuziek, jazzrock en free-jazz een andere wind ging waaien en aangezien Frans zoals de meeste jazzmuzikanten nieuwsgierig van aard was, vond hij het op dat moment belangrijk om een nieuwe groep op te richten. De band bestond uit altsaxofonist Piet Noordijk, trompettist Eddie Engels, op basgitaar Rob Langereis, percussionist Wim van de Beek en ondergetekende op drums.

Ik was met mijn 24 jaar duidelijk de jongste en nieuwsgierig naar de muzikale ontwikkelingen van die tijd. Naast de swing en hardbop vond ik die funky ritmes lekker om te spelen. Aangezien ik zo af en toe wat werk bij de radio, televisie en platenstudio's kreeg toegeschoven, moest ik verder kijken dan mijn neus lang was. Ik luisterde naar trompettist Miles Davis met drummer Jack DeJohnette, pianist Chick Corea met drummer Lenny White en naar de boogaloo ritmes van Grady Tate en Bernard Purdie. Ik speelde toen ook bij het kwintet van pianist Rob Agerbeek en die schreef naast 'straight ahead'-stukken tevens latin- en funky-achtige stukken. Frans luisterde eveneens naar het sextet van pianist Herbie Hancock, Weather Report met toetsenist Joe Zawinul et cetera, en werd er door geïnspireerd.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Dat Frans Elsen Sextet was een wonderlijk gezelschap met Piet Noordijk (1932-2011), die altijd duidelijk aanwezig was, Eddie Engels (1936-2021), de charmeur van het gezelschap, Rob Langereis (1939-2014), altijd recht door zee met typisch Amsterdamse humor, en Wim van de Beek (1917-1993). Hij was de stille kracht. Frans Elsen (1934-2011) had een soort Dr. Jekyll en Mr. Hyde-karakter en daar moest je mee om kunnen gaan. Maar na de eerste repetities werd het wel duidelijk dat als het op spelen aankwam er het een en ander gebeurde. Het eerste optreden was tijdens het Rotterdams Jazzfestival in De Doelen in **december 1971**. Daar speelden het Pim Jacobs Trio met zangeres Rita Reys, The Dutch Swing College Band en nog enkele andere gesettelede coryfeeën. De groep van Frans viel op met het zeer hippe repertoire en ook de pers was positief. We werden de ontdekking van het festival genoemd. De nieuwsgierigheid was kennelijk gewekt en langzaam kwamen er wat aanvragen binnen druppelen.

Op **30 april 1972** speelden we in Theater Pepijn in Den Haag met Victor Kaihatu (1939-2014) op basgitaar, die inviel voor Rob Langereis. Dat was me er ook eentje, met een flinke joint op zijn lip kwam het allemaal goed. Ik moest wel even aan hem wennen, maar dat duurde niet zo lang. Andersom was dat ook het geval. Ook het optreden in Pepijn was succesvol en ieder jaar zo rond de kerst stonden we daar op het programma.

Het volgende belangrijke optreden vond plaats op **19 mei 1972** in de NCRV-studio in Hilversum. Dat was een live radio-optreden als omlijsting van de Europese Jazz Quiz, georganiseerd door de NOS. De andere groep was het Willem van Manen/Herman de Wit kwintet. Frans had de groep uitgebreid tot een septet door toevoeging van gitarist Wim Overgaauw (1929-1995), een man die niet zo spraakzaam was maar alles in de gaten had. Wim was inmiddels ook beïnvloed door de tijdgeest en had wat extra pedalen aangeschaft en zijn oor te luisteren gelegd bij free-jazz-gitarist Sonny Sharrock. Het feest was nu echt compleet en Frans Elsen leidde op dat moment de hipste band van Nederland. De complete 'Noorse Cyclus' werd voor eeuwig op tape vastgelegd. Vier stukken. We begonnen met 'Ringebu', een super funky ...[vervolg in de rechterkolom](#)

Frans Elsen en saxofonist Piet Noordijk in 1972 in de NCRV-studio. (Foto: Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid)

stuk, daarna het prachtige melancholieke 'Harpefoss', gevolgd door het impressionistische 'Skabu', en we besloten met alleen het thema van 'Otta', wat zo door Ornette Coleman geschreven had kunnen zijn. Het was een mooi concert en het moest niet gekker worden, want we werden wederom door de NOS gevraagd, maar dan om op te treden op het Internationale Loosdrechts Jazzfestival op **8 augustus** van hetzelfde jaar. Tijdens dat concert ging het dak er echt af. Frans speelde zo funky, Piet Noordijk was niet meer te houden en Wim Overgaauw haalde alles uit de kast en liet even horen dat naast zijn prachtige spel bij het Trio Pim Jacobs er nog wat anders aan de hand was. Victor Kaihatu speelde mee in plaats van Rob Langereis. Naast de radiotapes is er van dit optreden gelukkig nog een stukje film overgebleven dat pas op YouTube is gezet. We spelen daar een wervelend stuk van Frans getiteld 'Copra'. Dit is het enige stuk van de groep dat voor televisie is vastgelegd, maar wel uiterst merkwaardig gefilmd. Het is volgens mij ook nog nooit uitgezonden.

Bekijk hier het septet tijdens het Loosdrecht Jazzfestival: (<https://www.youtube.com/watch?v=t3oodJ-2jyw>)

...[vervolg op de volgende pagina links](#)

In **oktober 1972** waren we uitgenodigd om op het Internationale Davenport Jazzfestival te spelen in Doetichem. We stonden in het voorprogramma van het Pepper Adams/Bobby Jones Quintet en die kregen het helaas niet cadeau. Rob Langereis speelde weer mee, maar percussionist Wim van de Beek was verhinderd en in zijn plaats bespeelde mijn absoluut zeer gewaarde collega, drummer Louis de Lussanet de conga's. Ik was altijd al een groot fan van Louis, want die had als drummer een geweldige 'groove'. Zo vet speelde niemand in die tijd. En ook was hij nog eens een kleurrijke persoonlijkheid. Volgens de pers stal de groep van Frans de show. Maar ik moet wel vermelden dat ik bij de groep van Adams en Jones met ontzag naar bassist Ron Carter zat te luisteren. Die had ik voor het laatst gezien bij Miles Davis in Rotterdam in 1967, maar toen had ik geen noot van hem gehoord.

Rob Langereis tijdens de opname van de 'Noorse Cyclus' in de NCRV-studio. Foto: Ned. Instit. voor Beeld en Geluid)

In **juni 1973** maakten we een opname voor Radio Nederland Wereld Omroep in Hilversum weer in septetbezetting. In plaats van Wim Overgaauw speelde Ferdinand Povel mee op tenorsax en fluit. Ook bij deze opname was Victor Kaihatu weer de basgitarist. Ik was deze opname totaal vergeten totdat Frank Jochemsen van het Nederlands Jazz Archief mij deze in 2020 liet horen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Eric Ineke tijdens de opname van de 'Noorse Cyclus' in de NCRV-studio. (Foto: Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid)

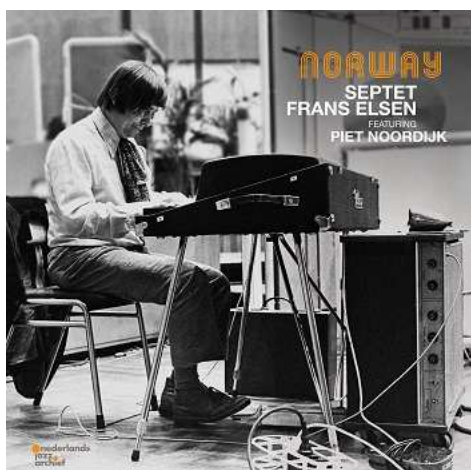
Ik was zeer onder de indruk van de 'sound' van de band en hoe het was opgenomen. De basgitaar van Victor klonk moddervet. In **oktober** waren we in sextetbezetting met Piet Noordijk nog te gast in het live-radioprogramma 'Sesjun' van de TROS.

Op den duur liep de samenwerking tussen Frans en Piet Noordijk op zijn eind. Het waren allebei best eigenzinnige en licht ontvlambare persoonlijkheden. Aangezien Ferdinand Povel af en toe aan de groep werd toegevoegd, werd het steeds duidelijker dat hij er op den duur bij zou blijven. Al hadden we op dat moment niet meer zo heel veel optredens. De Amerikaanse saxofonist Charlie Mariano was in die periode ook regelmatig in Nederland en vestigde zich zelfs voor een korte periode in Den Haag. Hij kon het goed vinden met Frans en ik kan mij herinneren dat hij nog een keer met ons mee heeft gedaan in het Concertgebouw in Amsterdam. Frans had een brede belangstelling, zeer zeker voor politiek, maar ook voor de Chinese taal. Toen ik een keer bij hem thuis was begon hij van die Chinese lesplaten op te zetten waar ik niets van begreep. Toen er tijdens een repetitie voor een optreden in Theater Pepijn een stuk met een Chinese titel op de lessenaar werd gezet was ik eigenlijk niet verbaasd. Overigens wel een goed stuk. Jammer dat we dat nooit hebben opgenomen. Die optredens in Theater Pepijn waren altijd succesvol en een mooie jaarlijkse traditie. Uitnodigingen voor optredens op verschillende festivals kwamen af en toe nog wel onze kant op, zoals in Rotterdam in **1976** en het jaar daarop het befaamde Middelheim Jazzfestival in Antwerpen.

In **1981** speelden we ons laatste concert in het Hot Theater in Den Haag met Ack van Rooyen (1930-2021), Ferdinand Povel, Bart van Lier, Rob Langereis, Wim van de Beek en mijzelf. Het concert werd opgenomen en de bedoeling was dat het zou worden uitgebracht op het Limetree Label. Maar de magie was er niet meer. Frans was totaal niet blij met de opnamen en dat optreden was tevens het einde van de band. Frans had het helemaal gehad met Fender piano's en funky ritmes. Hij keerde weer volledig terug naar de akoestische piano, de swing en de bebop. En Frans was een begenadigd arrangeur voor theater, film, radio en televisie. Tevens werd hij een van de grondleggers van het jazzonderwijs in Nederland en was hij onder meer als docent aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag verbonden, waar hij in zijn jonge jaren was afgestudeerd.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Frans was een zeer toegewijd docent, maar zeker niet gemakkelijk. Menig student verliet huilend de leskamer. Maar de meeste van de generatie muzikanten die van hem les hebben gehad geven volmondig toe dat ze van Frans het meeste hebben geleerd. Hij speelde ook iedere donderdagavond in Café Sport in Den Haag in triobezetting. Studenten konden, als ze durfden, meespelen met de grootmeester. Een betere les kon je niet krijgen. De laatste paar jaar had hij Jacques Schols en mij als ritme-team en dat waren onvergetelijke avonden. We speelden de mooiste standards en Frans liet horen wat een ontzettend goeie bebopianist hij was en tevens een perfecte begeleider op het niveau van een Hank Jones. Op een avond vroeg hij aan mij wat ik wilde spelen en ik vertel-
...[vervolg in de rechterkolom](#)

De hoes van de elpee 'Norway' van het Frans Elsen Septet. De elpeeversie van dit album wordt op 10 april in het Bimhuis gepresenteerd. Op cd is het album al enige tijd uit. Er staan tien studio- en twee live-opnamen op. Eric Ineke blaast de muziek dit jaar nieuw leven in met de Frans Elsen Factor (zie hiernaast). Die groep gaat de originele arrangementen van het septet spelen. Voor het eerst tijdens de viering van Ineke's 75ste verjaardag in het Bimhuis, Amsterdam (10 april). Daarna doen de zeven met dit materiaal ook andere podia aan. Over dit Frans Elsen-project is een korte film gemaakt, waarvoor onder meer in januari werd gefilmd in het Beauforthuis in Austerlitz. De 'Noorse Cyclus' werd daar zonder publiek gespeeld door Eric Ineke, Rik Mol, Juraj Stanik, Tineke Postma, Martijn van Iterson, Bart Fermie en Marius Beets (<https://bit.ly/3CmxxV0>).

Het album 'Norway' is te bestellen bij het NJA: <https://bit.ly/3Mv267x>

de dat ik hem als jochie van tien op de radio hoorde met het kwartet van Peter Schilperoort en dat ik die herkenningstone zo mooi vond, 'As long as there's music' van Jules Styne. Ik hoor hem nog zeggen tegen Jacques Schols : 'verdomme Jacques dat is 35 jaar geleden'. Enfin, hij speelde het prachtig en zei dat hij het eigenlijk best wel een fijn stuk vond om te spelen. Frans nam alle avonden op de band op om ze kritisch te beluisteren en na een paar weken gaf hij mij twee cassettes die hij had samengesteld. En het eerste stuk was 'As long as there's music'. Een subtiel gebaar van waardering.

Ik vroeg hem nog wel eens naar de tijd van het septet. Hij keek me dan aan en zei met een wat cynisch lachje: 'Eric, we hadden de eerste funkband!' Hij noemde het zijn jeugdzonde, maar dan wel een die bijna tien jaar duurde. Toen Frank Jochemsen, van het Nederlands Jazz Archief, mij in 2020 opgewonden en enthousiast benaderde met de mededeling dat hij verschillende radio-opnamen van het septet had gevonden in de archieven van de omroep, werd mijn nieuwsgierigheid gewekt. Hij vroeg of ik tijd had om bij hem langs te komen om eens wat te beluisteren, want hij was zeer onder de indruk van de muziek. Die wilde ik na vijftig jaar wel weer eens horen, dus we maakten een afspraak. Toen hij de muziek opzette werd ik ook enthousiast. Ik was verbaasd hoe fris het allemaal nog klonk. Er werd met veel energie en overtuiging gespeeld en zeker niet als een stelletje geroutineerde beboppers die wilden laten zien dat ook zij deze muziek met gemak konden spelen. Zowel Rob Langereis als Victor Kaihatu speelden met zo'n enorme 'groove' op de basgitaar, dat ik daar helemaal blij van werd. Frank wilde dit graag op cd uitbrengen. Bij het terugluisteren van al die opnamen werden we allebei steeds enthousiaster en hebben toen samen een mooie volgorde samengesteld. Een schitterende combinatie van studio- en live-opnamen uit 1972 en 1973. Onder de titel 'Norway' is dit alles vorig jaar uitgebracht in de serie Treasures of Dutch Jazz bij het Nederlands Jazz Archief. Met een uitgebreid 'booklet' met 'liner notes' van ondergetekende en de originele foto's van de optredens, die Frank had gevonden in de archieven van het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid. Uit de hoek van de pers kwamen veel positieve geluiden voor dit album. Ik denk dat Frans Elsen hiermee toch wel blij zou zijn geweest. Toen Frank opperde dat het wel erg leuk zou zijn als de muziek weer live ten gehore gebracht zou kunnen worden, besloot ik om een nieuw septet op te richten met een generatie musici die Frans nog als docent hebben meegemaakt. Als groepsnaam kwamen we bij de Frans Elsen Factor terecht. Ook de originele bladmuziek met Frans zijn handschrift heeft Frank opgespoord en laten digitaliseren door het Nederlands Digitaal Erfgoed, die er zeer gelukkig mee zijn en zo enthousiast waren dat ze onlangs in samenwerking met het Nederlands Jazz Archief een mini-docu hebben opgenomen van het nieuwe septet en wat interviews met Frank en mijzelf over de totstandkoming van dit project. De bezetting van het nieuwe septet is met recht een 'allstar'-bezetting met Rik Mol dan wel Gidon Nunes Vas op trompet; Tineke Postma dan wel Benjamin Herman op altsax; Juraj Stanik op Fender-Rhodes; Martijn van Iterson op gitaar, Marius Beets op basgitaar en Bart Fermie op percussie. Het eerste optreden is op 10 april aanstaande in het Bimhuis tijdens mijn '75th Birthday Concert'. De bedoeling is om in het nieuwe seizoen een aantal concerten te gaan geven. Ik ben ervan overtuigd dat de muziek nog net zo spannend en gloedvol klinkt als vijftig jaar geleden. **Eric Ineke**

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

DONALD FAGEN en zijn vijf pianohelden

Jazz vormt een essentieel onderdeel van de muzikale wereld van Steely Dan en zijn twee onafscheidelijke muzikanten Donald Fagen (°1948) en Walter Becker (1950-2017). Bij het Franse tijdschrift Jazz Magazine wordt maandelijks een mini-cd toegevoegd. Het maartnummer 2022 van het Franse tijdschrift Jazz Magazine heeft een dossier van twintig bladzijden over pianist Donald Fagen en Steely Dan. Een toegevoegde mini-cd bevat muziek van vijf van zijn pianohelden.

Elke muzikfan kent Steely Dan's 'Rikki don't lose that number' uit 1973. Donald Fagen had een oogje op novelliste Rikki Ducornet (°1943), hij gaf haar zijn telefoonnummer: <https://bit.ly/3pOFSDG>. In de intro van 'Rikki' herken je 'Song for my father' van Horace Silver uit 1964.

Zanger, pianist, orgelist Donald Fagen en gitarist Walter Becker deden vaak een beroep op jazzmuzikanten als Randy en Michael Brecker, Larry Carlton, Ronnie Cuber, Marcus Miller, Chuck Rainey, Wayne Shorter, Peter Erskine en Chris Potter.

Fagen en Becker vonden in het boek 'Naked Lunch' van William Burroughs (1914-1997), schrijver uit de beatgeneratie, inspiratie voor de benaming van hun groep. Het toen gecensureerde boek uit 1959 handelt over drugproblematiek, porno en andere leuke dingen des levens, een seksspeeltje is een Steely Dan.

Hoe de geschiedenis van Steely Dan verder gaat is uitgebreid verteld op internet. Ze bestaan nog steeds. De groep concerteert dit jaar van mei tot augustus in meer dan dertig Amerikaanse steden.

Steely Dan was een graag geziene groep in Nederland: 2 en 5 september 1996 in Ahoy, Rotterdam en nog eens Ahoy op 15 september 2000. Op 14 juli 2007 werd de groep voor het North Sea Jazz Festival aangekondigd als 'straight-ahead jazz, bop, fusion, jazzrock'. Op 25 juni 2009 was Steely Dan in de Heineken Music Hall in Amsterdam.

In België in Vorst Nationaal: 7 september 1996, 12 september 2000, 9 juli 2007 en 26 juni 2009.

...vervolg in de rechterkolom

Donald Fagen op de hoes van zijn elpee 'The Nightfly' (1982).

Een favoriete plaat van Fagen is 'Sonny Rollins And The Contemporary Leaders'. Opgenomen in de Contemporary Studio's, Los Angeles in oktober 1958. Met Sonny Rollins op tenorsax, pianist Hampton Hawes, gitarist Barney Kessel, bassist Leroy Vinnegar, drummer Shelly Manne en op één nummer Victor Feldman op vibrafoon.

Luister hier naar dit album van Sonny Rollins:
<https://bit.ly/3IZAh4Y>

Op de mini-cd bij Jazz Magazine staan de vijf favoriete nummers van jazzfan Fagen:

1 DUKE ELLINGTON – EAST ST. LOUIS TOODLE-OO (3'06")

Compositie: Duke Ellington, Bubber Miley

Opname 22 maart 1927 - New York

Duke Ellington and his Washingtonians: Bubber Miley, Louis Metcalf (trompet), Joe Tricky Sam Nanton (trombone), Prince Robinson (klarinet, tenorsax), Edgar Sampson (clarinet, altsax), Otto Hardwick (clarinet, baritonsax), Duke Ellington (piano), Fred Guy (banjo), Mack Shaw (tuba), Sonny Greer (drums)

Duke Ellington, 'East St. Louis toodle-oo'

https://www.youtube.com/watch?v=of8_uw3hN-8

Volgens 'Ellingtonia; The Recorded Music of Duke Ellington and His Sideman' nam Ellington (1899-1974) tussen november 1926 en maart 1928 dit nummer acht keer op. Steely Dan covert dit nummer, maar op welke versie Steely Dan zich baseerde voor hun plaat 'Pretzel Logic' uit 1973-1974? Becker imiteert op zijn gitaar de wah wah van Bubber Miley, Jeff Baxter herneemt de tromboneglissandos op steelgitaar, de piano van Fagen simuleert de klarinet van Prince Robinson.

Steely Dan, 'East St. Louis toodle-oo'

<https://www.youtube.com/watch?v=BEYOzbOUDCE>

...vervolg op de volgende pagina rechts

VARIA

Johan Bijkerk viert '4 x 20' bij start 23ste seizoen Jazz at the Bieb

Tijdens 'Johans Birthday Party' heeft pianist Johan Bijkerk op 6 maart in de bibliotheek van Almelo zijn tachtigste verjaardag gevierd; '4 x 20' zegt hij zelf liever. Het concert was tevens het begin van het 23ste seizoen van de concertreeks 'Jazz at the Bieb', waarvan Bijkerk de initiator is. Bijkerk geeft de concerten met zijn kwartet bestaande uit Sietze de Leeuw (fluit), Uli Wentzlaff (bas) en Jan ter Maat (drums). Regelmatig nodigt hij gasten uit. Voor het verjaardagsconcert deed Bijkerk een greep uit zijn archief met jazzarrangementen dat hij van 1970 tot en met 2020 opbouwde. Hij houdt de reeks levend door regelmatig nieuw materiaal te schrijven, zo vertelt hij in een YouTube-filmpje: "Nieuw spul, nieuwe uitdagingen. Op die manier is het voor iedereen leuk". Bijkerk schrijft niet alleen de meeste muziek voor de concerten, hij arrangeert deze ook. Dat deed hij altijd al, maar leerde hij nog beter op het conservatorium in Den Haag, waar hij zich op zijn veertigste meldde: "Ik kan nou de goede tonen opschrijven voor de muzikanten." Bijkerk kwam via zijn vader met jazz in aanraking: "Ik heb swing leren kennen door de band van mijn vader. Die band had vlak na de oorlog volop werk. Hij repeteerde thuis en dan hoorde ik alles. Saxofoon, drums, gitaar, viool en mijn vader speelde piano, net als ik." Bijkerk speelt alleen jazz: "Jazz staat voor vrijheid. Muzikale grenzen overschrijden. Je hebt uiteraard dixielandclubjes die jaar in jaar uit hetzelfde laten horen, maar daar draait het voor mij niet om", zeg hij in september 2021 in dagblad Tubantia. Ook jongeren bezoeken de concerten in de bibliotheek: "Voor veel jongere bezoekers blijken die concerten echte 'eyeopeners'. Op die streamingsdiensten en de radio komen ze helaas bijna geen jazz tegen. Zo jammer is dat."

Almeloër Bijkerk geeft in de krant ook nog wat **luistertips** aan de beginnende jazzluisteraar. Allereerst **Duke Ellington**: "Een absolute geweldenaar die tussen 1926 en 1974 alleen maar goede muziek heeft gemaakt." Dan trompettist **Chet Baker**: "Wat een prachtige manier van zingen. Wat een trompettist. Recht uit de ziel. Muzikaal verzaakte hij nooit." En verder zangeres **Billie Holiday**: "Hartverscheurend, wat zij gemaakt heeft. Muziek uit haar begindagen en haar laatste jaren is even indrukwekkend." **(hve)**

2 BUD POWELL – BUD'S BUBBLE (Little Benny) (2'35")

Compositie Benny Harris; opname 10 januari 1947 - New York
Bud Powell (piano), Curley Russell (bas), Max Roach (drums)
Powell (1924-1966) is 22 jaar op deze eerste studioopname als leider. Hij was nauwelijks bekend buiten de 52nd Street. Wegens zijn typische aanslag werd hij 'hammerfingers' genoemd. Bebop als 'le bruit que fait la matraque d'un flic new-yorkais en résonnant sur la tête d'un Noir', elke klap 'bop, bop, be bop'. Deze 'Bubble' is gebaseerd op Little Benny van trompettist Benny Harris (1919-1975), die het componeerde in december 1944 toen hij bij de Hot Seven van pianist Clyde Hart speelde. Charlie Parker zou het omtoveren tot Crazeology op 17 december 1947, in een sextet met Miles Davis, J.J. Johnson, Duke Jordan, Tommy Potter en opnieuw met Max Roach.

Luister hier naar dit nummer: <https://bit.ly/3pOYQua>

3 THELONIOUS MONK – REFLECTIONS (5'02")

Compositie Thelonious Monk; opname 7 juni 1954 - Parijs
Dit nummer werd in trio uitgevoerd door meester Monk (1917-1982) op 18 december 1952 met Art Blakey, voor Prestige, producer Bob Weinstock. Op het plaatje een soloversie in Parijs, producer André Francis. In 1954 speelde Monk zijn eerste solo's voor Vogue op het Salon du Jazz. Steve Lacy neemt dit stuk op met Mal Waldron, Bull Neidlinger, Elvin Jones op 17 oktober 1958.

Luister hier naar dit nummer: <https://bit.ly/3sWiI00>

4 GEORGE RUSSELL – ALL ABOUT ROSIE (3rd movement) (5'20")

Compositie George Russell; opname 10 juni 1957 - New York
Louis Mucci, Art Farmer (trompet), Jimmy Knepper (trombone), Jim Buffington (cornet), Robert DiDomenica (fluit), John LaPorta (altsax), Hal McKusick (tenorsax), Manuel Ziegler (fagot), Bill Evans (piano), Teddy Charles (vibrafoon), Margaret Ross (harp), Barry Galbraith (gitaar), Joe Benjamin (bas), Teddy Sommer (drums), George Russell (arrangementen, leiding)
Gunther Schuller (1925-2015) had deze orkestrale suite besteld voor een concert in juni 1957 voor het Brandeis University Festival of the Arts in New York voor de Jazz and Classical Music Society opgericht in samenwerking met John Lewis. Russell (1923-2009) arrangeert het stuk speciaal voor Gerry Mulligan, die het op 11 december 1960 met zijn Concert Jazz Band uitvoert in de Village Vanguard. Schuller en Russell zijn de voor mannen van de 'third stream', muziekstijl gespeeld door een mengeling van een jazzgroep en klassieke instrumenten.

Luister hier naar dit nummer: <https://bit.ly/3pRouhH>

5 RED GARLAND – HALLELUJAH (6'32")

Compositie Vincent Youmans; opname 15 november 1957 - Hackensack

The Red Garland Quintet: Donald Byrd (trompet), John Coltrane (tenorsax), Red Garland (piano), Jamil Nasser (bas), Art Taylor (drums)

Dit nummer staat op de wondermooie plaat 'Soul Junction' van Red Garland (1923-1984). Zegt Fagen over Coltrane: 'Lorsqu'il arrive, c'est comme s'il sortait d'une cage'. Donald Fagen poogde de stijl van Garland in de vingers te krijgen.

Luister hier naar dit nummer: <https://bit.ly/379cTnD>

Erik Marcel Frans

INGEZONDEN

Phillipe Lemm Trio

Philippe Lemm is een Nederlandse drummer. Hij studeerde in 2009 af aan het Conservatorium van Amsterdam en vertrok daarna naar New York. Daar vormde hij een pianotrio, waarmee hij recentelijk in Nederland was. Volgens lezer Jack Monde had daar wel wat meer ruchtbaarheid aan gegeven mogen worden.

Precies een jaar geleden las ik in Jazzflits de uitstekende recensie van Jeroen de Valk over de cd 'First Steps' van het Philippe Lemm Trio: "Dit uitmuntend ingespeelde trio heeft de bezetting van een klassiek pianotrio, maar de inspiratie komt ergens anders vandaan: 'de betere popsongs'." Ik volg Lemm inmiddels ruim tien jaar en vind hem een onderscheidende slagwerker, op wie we in Nederland best een beetje trots mogen zijn.

Na drie uitgestelde (corona)tours was het Trio Philippe Lemm eindelijk weer in Nederland afgelopen maand, met prachtige optredens in onder meer het Bimhuis, de Verkadefabriek, Paradox en op 17 februari ook bij mij in Veghel (Noordkade). Met een fantastische nieuwe pianist - Sharik Hasan - die de in 2020 (veel te jong) overleden Angelo Di Loreto verving. Hasan, met Indiase roots, gaf het trio heel veel kleur. Hij is geen nieuwe Di Loreto, maar een technisch zeer begaafde pianist met een echt eigen geluid. Ongelooflijk ook hoe hij in relatief korte tijd zo goed bleek ingespeeld in dit trio.

In geen van de Nederlandse jazzbladen, dus ook niet bij u in Jazzflits, is aandacht geschonken aan de optredens die het Trio Philippe Lemm heeft verzorgd en dat is echt een misser. Volgend jaar februari reist hij waarschijnlijk weer vanuit New York naar ons land en zou ik zeker komen luisteren.

**Jack Monde
Cultuur Haven Veghel**

i277
JazzFlits

Bekijk rechts op onze website onder het kopje 'archieef' alle nummers van Jazzflits vanaf 1 januari 2007 tot nu. Klik op de link: <http://www.jazzflits.nl/>

Leider Phillippe Lemm in Veghel. (Foto: Hans Anneveldt)

De nieuwe pianist Sharik Hasan. (Foto: Hans Anneveldt)

Bassist Jeff Koch completeert het trio. (Foto: Hans Anneveldt)

EEN PLAAT OF STREAMING?

In Jazzflits 371 stelden wij u een vraag: 'Luistert u nog naar jazz op de plaat of doet u dat tegenwoordig via een streamingdienst?' Er kwamen 65 reacties binnen. Onder u zijn verstokte platendraaiers en overtuigde streamers, zo blijkt, maar velen van u kiezen voor een mix. Hier een greep uit de reacties:

STREAMING

In oktober 2021 ben ik omgeschakeld naar streaming. Heb een koppel B&W Flex en een Formation Set-up gekocht. Heb eerst Cobus geprobeerd, maar toch gekozen voor Spotify. Zou het niet meer kunnen missen.

(Jose Verbieste)

Streaming dus. Maar altijd volledige albums, die zo ook zijn bedoeld. Voordeel: van een groot aanbod genieten, zonder dat het meteen kapitalen kost. En meer uitproberen!

(Hans Meijs)

Ik heb een JBL Flip 5 gekocht, die ik via Bluetooth aan Spotify koppel. Recensies in kranten en Jazzflits leiden mij. En het gaat mij niet om 'de krenten in de pap', maar om het hele album. Het nadeel is echter wel dat Spotify geen informatie geeft over deelnemende musici, over de componisten van de nummers en over de bespeelde instrumenten per musicus. Daarom heb ik het liefst wél een fysieke cd waar ik die informatie meestal wel krijg.

(Nico Vink)

Ik luister jazzmuziek vooral via streamingdienst Spotify en koop al langer geen cd's of elpees meer. Daarnaast koop ik wel eens muziek (downloads) via een platform als ArtistShare (met name muziek van Maria Schneider). Ook als andere jazzmusici hun muziek niet (meer) via de grote platforms zouden streamen, zou ik me kunnen voorstellen dat ik meer betaalde muziek van hen zou downloaden. Helaas is de verleiding nog te groot om voor een habbekrats te downloaden via platforms als Spotify.

(Evert Oudenes)

Ik heb geen vinyl of cd's meer. Muziek stream ik voornamelijk in hoge resolutie vanaf een lokale harddisk en via streamingdienst Qobuz. De muziek op de harddisk download ik (betaald) van Qobuz.

(Stanley Kurvers)

Ik koop geen cd's meer. Luister vooral naar alles wat ik via de computer tegenkom. Dat komt deels omdat ik vind dat wat in het verleden gepresenteerd werd van een andere orde is dan de hedendaagse jazz. Mensen als Mingus, Thelonious en anderen zijn onvervangbaar.

(Huug Polderman)

Elpees koop ik niet meer sinds de cd uitkwam en cd's koop ik hooguit een enkele keer bij een concert. Ik luister sinds 1993 naar internetzenders met jazz, via Tune-in of via Sonos. **(Ben van Veen)**

Ik ben volledig overgestapt naar streaming. Ik luister naar nieuwigheden op Deezer en lees de kritiek in Le Soir.

(Marc Mouligneau)

Ik koop geen cd's of elpees meer, maar luister naar Radio Swiss Jazz, The Jazz Groove en Spotify.

(Hans J.K. Brouwer)

Elpees koop ik niet meer, cd's nog zelden, want ik heb een behoorlijk collectie. De tekst in de bijgevoegde boekjes of platenhoezen lees ik graag. Ik beluister ook vaak op Spotify de muziek van artiesten die ik ook in mijn eigen collectie heb.

(Rim Posthumus)

Ik koop alleen nog wel eens een cd tijdens een jazzconcert. Ik luister jazz via Spotify of de jazzzender van het Franse FIP.

(Willem de Rhoter)

Ik koop eigenlijk al een paar jaar geen cd's meer. Heel soms valt me nog eens een exemplaar in handen, maar waar ik vroeger meerdere cd's per week/maand kocht, koop ik nu hooguit nog eens een album dat enkel in eigen beheer verschijnt, en waarvan ik weet dat het niet op een streamingplatform terecht komt. Uiterst zelden dus. Ik ben evenwel niet van plan mijn cd's (ca. 5.000 stuks) van de hand te doen. De meeste muziek beluister ik via een streamingplatform. Momenteel ben ik geabonneerd op Spotify en Apple Music. Om muziek te ontdekken blijf ik dezelfde paden gebruiken als voorheen: aanbevelingen van vrienden en kennissen, uit magazines etc. Als aanvulling luister ik ook naar de playlists van Apple (of Spotify) waarin de recente muziek wordt aangeboden. Dat is tevens de enige manier waarop ik naar losse nummers luister, want vanuit de aanbevelingen ga ik nog steeds op zoek naar volledige albums om te beluisteren. Tot slot elpees; die koop ik meer dan cd's, maar enkel die albums waar ik echt door overdonderd word (waarschijnlijk niet meer dan tien per jaar).

(Bruno Bollaert)

Ik moet helaas bekennen dat ik geen cd's meer koop, maar verslaafd ben geraakt aan Spotify en Tidal.

(Ton van Rhoon)

Ik luister primair via Spotify, maar koop ook nog af en toe een elpee of cd. Meestal koop ik deze bij een optreden, maar ook wel online via verzamelaars, direct bij de artiest of in een platenwinkel. Ik koop fysiek bij voorkeur elpees, met name voor de beleving (artwork etc.). Ik vind mijn weg in het aanbod van streamingdiensten via recensies en lijstjes uit bijvoorbeeld Jazzflits, Jazzism en agenda's van de podia. Ik maak playlists met de muziek die mij aanspreekt. Spotify suggereert dan vaak muziek die ik waarschijnlijk ook leuk vind, en daar zit nogal eens iets tussen dat mij inderdaad ook aanspreekt. Ik luister wel degelijk nog hele albums. Daarnaast maak ik playlists voor bijvoorbeeld 'Jazzflits' en 'Jazzism' waar ik hele albums toevoeg die ik via het betreffende medium heb leren kennen.

(Koen Martens)

ITUNES VERANDERDE MIJN WERELD

Er wordt zo verschrikkelijk veel gemaakt. En ik wil niets missen. Ik ben verslaafd aan die ene mooie muzikale ontdekking, dat nieuwe geluid, die nieuwe weg, de verrassing, dat moment dat je denkt: YESSS! Maar ook: het genot van de herkenning. De noten die je door en door kent omdat je ze al zo vaak gehoord hebt, die je inmiddels zo mooi vindt dat je er geen genoeg van kunt krijgen en die je graag voor eeuwig wilt onthouden.

Hoe bleef je vroeger op de hoogte? Door te lezen. Recensie in de Volkskrant, Jazzism, soms een internationaal tijdschrift op het vliegveld (The Wire), Muziekrant Oor (meer voor de pop dan de jazz) en de aankondigingen van het Bimhuis, die zaten precies op mijn lijn. En dan met een papiertje met tips naar Concerto in de Utrechtsestraat in Amsterdam. Hopen dat ze de (soms hele obscure) titels in huis hebben en dan luisteren. Gelukkig waren er sinds de jaren negentig van de vorige eeuw cd's, dan kon je zelf aan de bar bij Concerto snel de nummers scannen. En dan meteen besluiten: kopen of niet? Meestal was het goed, soms viel het thuis bij integrale beluistering toch tegen. Zo stonden er rond de eeuwwisseling ruim vijfhonderd elpees en evenzoveel cd's in mijn kasten. Ik kocht tien tot twintig cd's per jaar en dan was het de kunst niet alleen de nieuwe muziek te draaien, maar af en toe, afhankelijk van je stemming, ook ouder werk in de lade te schuiven, of onder de naald te leggen. Dat laatste gebeurde steeds minder vaak, want die cd-speler met afstandsbediening had wel wat.

En toen kwam daar iTunes ... Ergens aan het begin van deze eeuw sloeg Apple de eerste slag: iTunes in combinatie met de iPod met giga opslagcapaciteit. Altijd al je muziek onder handbereik. Ik begon mijn uitgebreide cd-collectie 'in te laden' en al mijn elpees (voor zover nog niet op cd) te digitaliseren. Op naar de iPod!

En de iTunes-winkel was ook heerlijk. Je kon thuis in je luie stoel op elk moment van de dag dertig seconden van elk nummer beluisteren. Genoeg om een oordeel te vellen en te besluiten of je het nummer (0,99 euro) of het hele album (9,99 euro) wilde kopen. Ik kocht me helemaal suf en deelde mijn account met mijn beste muzikvriend, die zo gratis mee kon luisteren. In de beginjaren was er nog een groot verschil tussen iTunes Europa en iTunes VS (veel meer titels!), maar met een slimigheidje met inloggen en het wisselen van accounts en creditcards kon je ook in de VS kopen. Alsof je op loopafstand van het ooit fameuze Tower Records in New York woonde ...!

iTunes en iPod veranderden mijn wereld! Daarna YouTube en Soundcloud en ik wil niet meer terug. Cd's of elpees koop ik alleen nog maar als de gezochte muziek louter en alleen op die geluidsdragers te krijgen is, of als ik echt iets fysiek cadeau wil geven. De rest neem ik tot mij via de streamingdiensten. Ik heb premium abonnementen op Spotify (het meest uitgebreid voor mijn smaak) en

AppleMusic met een iTunes Match-abonnement voor de broodnodige back-ups (ook van het oude cd-materiaal). Al met al zijn deze kosten niet hoger dan vroeger de kosten van het kopen van cd's en elpees. Daarnaast maak ik gratis gebruik van YouTube, Soundcloud en Bandcamp (ook erg goed en compleet en vol nieuwe nog onuitgegeven ontdekkingen!). Alles bijhouden is onmogelijk! Ik laat me leiden door JazzFlits, Jazzenzo, de tips van Spotify (vaak goed) en AppleMusic (erg mainstream), nog steeds Jazzism en de Volkskrant. En verder door de websites: Written in Music en Pitchfork. Aan het eind van het jaar doe ik voor mijn eindejaarslijstje altijd nog een digitaal rondje tijdschriften, recensenten, jazzclubs, etc.

Heb ik nu zo dan de kluts te pakken, of ben ik hem permanent kwijt? Ik weet het niet. Ik geloof dat ik best een aardig beeld heb van de jazz in Nederland, de Belgische scene, Scandinavië, Londen natuurlijk, de VS en New York als vanouds, maar ook Oost-Europa en de cross overs met mensen als Tigran Hamasyan, Ibrahim Malouf, Shubb Saran, Marbin, Mdou Moctar en vele anderen. Ik luister naar oude dingen ('The 100 jazz albums that shook the world #3' van Jazzwise) en nieuwe dingen (Kendrick Lamar, Robert Glasper, Kamasi, Shabaka, maar ook SAULT en Aksak Maboul en vele anderen) en ik laat me voortdurend heerlijk verrassen. Soms ontbreekt het aan de rust een album helemaal van begin tot eind te beluisteren en dan is daar ineens weer zo'n pareltje dat op de lijst van beste albums belandt en dat ik keer op keer opnieuw beluister. Vaak de nummer 1 van een bepaald kalenderjaar (zie mijn lijstjes op: <https://jaaplampe.wordpress.com/>) Ach, zo rommelen we ons er wel doorheen. Nogmaals, er wordt te veel gemaakt om het allemaal bij te kunnen houden. 'Relax, nothing is under control', zegt het oude Chinese spreekwoord. Daar houd ik me dan maar aan. En verder geniet ik met volle teugen!

(Jaap Lampe)

Ik kwam in 2007 in Phitsanulok in Thailand te wonen. Daar was het niet makkelijk om aan jazz-cd's te komen. Voor de aankoop van nieuwe cd's was ik aangewezen op Amazon. Dit werd uiteindelijk wel een wat dure hobby. Spotify bracht uitkomst. Ik luister naar sommige nieuwe albums, waarbij ik onder meer afga op wat ik via Jazzflits, de Volkskrant, The Guardian, etc. voorbij zie komen. Daaruit stelt Spotify soms leuke, speciaal voor mij gemaakte afspeellijsten samen. Zo hoor ik op dit moment een jazzmix met 'Hargrove' van Kenny Garrett, het Jazz Orchestra of the Concertgebouw met 'Lunar' en de groep van Immanuel Wilkins met het nummer 'Emanation' van het album 'The 7th Hand'. Volgens mij is een tastbare relatie met muziek een fata morgana. Het enige handige is dat je op de hoes van een cd informatie krijgt over de spelers en achtergronden, welke gegevens je anders via Google moet opzoeken. Eric Dolphy heeft het heel mooi gezegd aan het eind van het album Last Date: "When you hear music, after it's over, it's gone in the air. You can never capture it again."

(Arend Hart, Phitsanulok)

GEEN STREAMING

Voor mij dus géén gestream. Het beluisteren van muziek is géén chocolademelk, maar een reep chocolade.

(Johan Clarijs)

Voor mij geen streamingdienst. Lijkt me vreselijk, veel te passief. Wat liggen op de bank en dan maar trutten. Ik koop nog cd's, en soms een elpee. Al heb ik mijn installatie zo'n dertig jaar geleden de deur uit gedaan en ook al mijn elpees. Godhemeltjelijf, wat heb ik daar spijt van. Al m'n Blue Note platen, al m'n Impulse platen, al m'n Prestige platen en nog andere labels. Weggegeven! Daar gingen Coltrane, Davis, Blakey, het MJQ, Peterson bij de zoveelste verhuizing de deur uit. Dus ja, een waarschuwing: ga je verhuizen, denk vier keer na voor je je muziek de deur uit doet!

(Aad Groos)

Nee, streaming is niets voor mij. Waarom? Niet vanwege enig sentiment, maar om voor mij praktische redenen. Van veel van de muziek die ik koop is niet verzekerd dat ik die voor altijd zal kunnen blijven beluisteren via een streamingdienst, terwijl ik die muziek vaker wil beluisteren en blijven beluisteren. En bovendien beluister ik graag de muziek in de vorm die, hopelijk, de musici zo bedoeld hebben: het album en niet een los nummer. Nog een praktische reden: de informatie over de muziek heb ik er graag bij, het is voor mij geen muzikaal behang. Wie spelen er? Wie is de componist? Enzo-voorts. Ik luister graag bij herhaling naar de muziek. En bij mijn muzieksmaak heb ik dan ook nog de illusie dat ik de musici door aankoop van een cd, elpee of digitaal bestand financieel een beetje steun. Wat ben ik nog steeds blij met de cd van Cecil Taylor met zijn handtekening erop, gekregen tijdens Jazz Middelheim!

(Frank Maas)

Ik luister niet of nauwelijks naar streamingdiensten. Verzamel en luister elpees en cd's, in die volgorde. De elpeehoes is de helft van de muziekervaring.

(Dick Koerselman)

Streamingdiensten kunnen me gestolen worden. Ik maak alleen gebruik van de luistermogelijkheden van bijvoorbeeld Bandcamp om te beoordelen of de betreffende muziek de moeite waard is om te kopen. Het moge duidelijk zijn: ik ben nog van het oude stempel en koop al mijn muziekalbums nog in fysieke vorm. De keuze valt vooral op de cd, hoewel ik de elpee (waarvan ik er nog zo'n zeshonderd heb staan) nog lang niet heb afgeschreven. Zeker ook omdat ik een groot liefhebber van platenhoezen ben. De cd is echter makkelijker in gebruik en heeft minder last van beschadigingen die het luisterplezier kunnen bederven. Een ander voordeel is dat cd's makkelijker, minder duur en met minder risico te bestellen zijn bij muziekwinkels of particuliere verkopers. Zo'n 90% van mijn aankopen doe ik via het internet. Sinds de aanschaf van de cd-speler in 1987 is mijn collectie gegroeid tot zo'n 5.500 cd's.

(René Yedema)

In mijn huis is geen plaats voor streamingdiensten. Ik wil een plaat uit de hoes pakken en (opnieuw) de tekst lezen met interessante zaken. Ook geniet ik van een boekje dat bij een cd is ingesloten en lees. Zelfs zou ik willen dat de lengte van een muziekstuk altijd werd weergegeven. Het genieten van de handelingen geeft mij het gevoel dat ik er een beetje bij ben, ook al luister ik via de platenspeler of de cd-speler naar mijn favoriete muziek. Ik vind dat we doorslaan in deze digitale tijd, alhoewel ik internet waardeer, zodat ik deze mail kan sturen of een cd kan bestellen! Liever koop ik in de pauze of na een concert rechtstreeks van de musici. En natuurlijk maak ik ook gebruik van de platenrecensies in Jazzflits!

(Elisabeth Wesseling)

Streamen is niet aan mij besteed. Ik neem graag bewust een cd of elpee fysiek vast om die dan af te spelen.

(Stefan Vanhille)

Je kunt met streaming geen 'jazzkamer' inrichten. Geen rustige plaats met een fijne jazzdiscotheek. Ik beluister alleen cd's. Die hebben geen storende bijgeluiden en een speeltijd van 75 minuten. Perfect. De komst van de cd was het einde van mijn elpeeverzameling. Ik heb ca. 2.500 jazz-cd's.

(Kurt-Georg Eger (Oberhausen))

Ik maak geen gebruik van streamingdiensten, ik wil mijn muziek in 'tastbare' vorm hebben. Ik schaf nog regelmatig cd's aan. Informatie haal ik uit recensies, verslagen van concerten (onder meer Jazzflits) of zelfs hoesteksten van aangeschafte cd's. Ook snuffelen op Muziekweb of hun nieuwe aanwinsten helpt mij nieuwe muziek te vinden.

(Frits van Merkenstein)

CD OF ELPEE

Zeker koop, krijg of ruil ik nog cd's en elpees. De laatste cd-aanschaf was 'Norway' van Frans Elsen aan de hand van de recensie in Jazzflits. Ook bestelde ik al enkele cd's van Rob van Bavel via zijn crowdfunding. Ik luister ook graag radio-uitzendingen terug. Een aantal keren heb ik mee mogen presenteren in het jazzprogramma van RTVA (Amstelveen) van Hans Frijling, waarin we cd's aan de luisteraars en elkaar lieten horen.

(Linda Burmeister)

Jazeker, ik koop en beluister nog steeds cd's en elpees, omdat ik dat heerlijke geluidsbronnen vind. Geen voortdurende afwisseling, maar een hele plaat. Artiesten hebben de nummers vaak niet voor niets bij elkaar gezet. Jullie recensies helpen me kiezen.

(Henk Loman)

Ik koop enkel cd's. Een muzikaal werk moet ik kunnen vasthouden, het bijbehorende boekje lezen, etc. **(Nico Kanakaris)**

Ja, ik koop (en huur) nog steeds mijn cd's. Beter één cd in de hand, dan tien cd's in de lucht.

(Jos Wissenburg)

Zelf koop ik nog steeds cd's en elpees. Is het misschien een generatiedingetje? Ik prefereer de geluidsdragers boven de voor mij wat 'koude' streamingdiensten, en ik zou mijn jazz-cd en -elpeecollectie van zo'n kleine 4.500 stuks nooit van de hand doen. Elpees en cd's geven mij het gevoel dichterbij de muziek te zijn. Zij geven mij ook veel meer informatie dan Spotify en dergelijke, zoals bezetting, opnamedata, info over de tracks zoals componist of arrangeur of volgorde van soleren. Bovendien geeft de handeling van het opzetten van een plaat echt inhoud aan het beleven van de muziek en dat heb je niet bij diensten als Spotify.

(Fred Dekker)

Met enige regelmaat bezoek ik een concert. Jazz moet je toch vooral live horen en meemaken. Ik prijs me gelukkig dat in de buurt enkele concertzalen te vinden zijn die de jonge Belgische jazz een warm hart toedragen. Die scene is echt de moeite waard, vind ik. Om de artiesten (vooral moreel, stel ik mij voor) te steunen, schaf ik na het optreden telkens een cd aan.

(Hugo Paulissen)

Voor mij zijn elpees en cd's nog steeds een belangrijke manier om naar muziek te luisteren, naast concerten natuurlijk. Het is toch wonderbaarlijk dat je al die prachtige jazzmuzikanten, die in de jazzhemel de boventoon spelen, nog steeds kunt horen. Mijn eerste elpee kocht ik in augustus 1961: Art Blakey and the Jazz Messengers, 'A Night In Tune-sia'. Die heb ik grijs gedraaid en vervangen in juli 1984, en later in januari 1998 op cd aangeschaft. Mijn laatste elpee - nummer 2.161 - kreeg ik afgelopen september 2021 na afloop van een jazzquiz van Rein de Graaff cadeau: Gigi Gryce, 'Nica's Tempo'. Dus nu staan er ruim 2.000 elpees in de kast. Voornamelijk jazz. Vergeleken met jazzvrienden van mij een bescheiden aantal. Daarnaast heb ik 2.677 cd's. Opvallend is dat de eerste cd die ik kocht ook weer van Art Blakey and the Jazz Messengers was: 'Moanin''. Gekocht in december 1987. De laatste cd is een zeldzame kopie van een elpee van Keshavan Maslak Trio in Holland: 'Maslak One Thousand'. Verder bezit ik nog ruim 200 minidisks, die als archief functioneren. Daarop staan onder meer zeldzame radio-opnames van jazzconcerten. In die hele verzameling zijn de elpees het belangrijkste. Die draai ik in mijn huiskamer nog regelmatig. Op mijn werkkamer worden voornamelijk cd's en minidisks afgespeeld.

De elpee heeft toch de meeste waarde vanwege het formaat en de duidelijk leesbare hoesteksten. Tegenwoordig zijn de teksten in de boekjes van de cd's wel veel beter te lezen en vaak heel informatief. De cd-boekjes zijn wel regelmatig heel mooi uitgevoerd. Kleine kunstwerkjes.

Maar hoe je het ook wendt of keert, de elpee is toch de geluidsdrager bij uitstek voor mij. En daar komt nog bij dat het een waar genot is om naar die mooie hoezen van bijvoorbeeld Contemporary-, Blue Note-, Riverside- en Impulse-platen te kijken. Leve de elpee! Daar kan Spotify niet tegenop.

(Rob Jansen)

Ik koop alleen cd's en wel gebruikt tot een prijs van 3 euro.

(Jaap Vogelaar)

Cd's koop ik nog altijd. Ik wil altijd precies weten waar ik naar luister, daarom wil ik het liefst uitgebreide bijgeleverde informatie. Via een streamingdienst krijg je die niet. Ik koop gemiddeld nog zo'n 25 albums per jaar. Vroeger kocht ik dat aantal in een maand.

(Sietse Wolters)

Ik koop nog regelmatig cd's. Veel Amerikaans en op basis van concerten. Dus weinig gekocht de laatste tijd.

(A. Hueting)

Ik koop af en toe platen maar regelmatig cd's. Vrijwel altijd jazz. In Groningen bij Swingmaster of Plato. Oud spul bij Swingmaster meestal. Daar ben ik vaste klant.

(Dries Koster)

MIX

Ik koop nog steeds cd's en elpees en luister sporadisch naar een streamingdienst. Ik peins er niet over mijn hele verzameling (klassiek en jazz en allerlei overig) te digitaliseren en vervolgens alles (ruim 3.150 cd's en 870 elpees) de deur uit te doen. Ik ben dan namelijk het 'zoek- en speeloverzicht' kwijt en ga dan dingen missen. Streaming in de huidige vorm/kwaliteit zal niet het niveau van de elpee halen, afgespeeld met apparatuur van bovengemiddelde kwaliteit (...en daaraan voldoet mijn apparatuur).

(Bob van Eijk)

Streaming is leuk, dat doe ik als ik aan het koken ben of de afwas doe, muziek bij het werk dus. Ben ik serieus met muziek bezig, dan luister ik cd's dus compleet en lees ik alles wat in de boekjes staat. Vooral dat laatste is een meerwaarde. Dat hap-snap-gebeuren met losse liedjes/werk is artiest-ontrend.

(Paul Lemmens)

Ja, ik koop nog steeds cd's. Vooral als ik een favoriete cd goedkoop zie. Ik wil nog wel graag een doosje in mijn handen hebben. Maar het zijn er op jaarbasis niet meer veel, hooguit een twintigtal. Elpees koop ik allang niet meer. Ik heb nog een stapel bewaard, maar die verkoop ik waarschijnlijk dit jaar. Daarnaast heb ik heel veel op de computer en harde schijven staan. Ben nu aan het bekijken welke streamingdienst mijn voorkeur heeft. Waarschijnlijk wordt het Tidal. Ik besef wel dat het gebruik van een streamingdienst kan leiden tot het beluisteren van meer losse opnamen. Maar dat moet ik eerst nog ervaren. Het vooruitzicht dat er ook selecties voor mij worden gemaakt op basis van mijn voorkeuren, trekt mij wel aan. Ook maak ik zeker gebruik van wat er in de bladen staat of een bespreking in Jazzflits.

(Hans Beijer)

Ik ben een cd-koper en maak dankbaar gebruik van jullie recensies. Sporadisch stream ik. Voornamelijk om even een indruk te krijgen van een cd of elpee.
(Henk Verploegh)

Ik stream om te ontdekken, te checken en rond te sturen. Maar cd's om te genieten en een collectie aan te leggen.
(Hans Fickinger)

Ik koop nog cd's en heb net een nieuwe cd-speler gekocht. Maar ik gebruik Spotify om even te luisteren.
(Jeroen Princen)

Eenmaal aan de cd's, heb ik mijn elpeeverzameling niet meer uitgebreid. Mijn bestaande collectie elpees is echter nooit uit het zicht verdwenen. Ik ben ze altijd blijven beluisteren en heb steeds gezorgd voor een goede draaitafel en dito element. De stap naar streaming vind ik er één te veel. Geef mij maar het gevoel van iets uit je eigen verzameling pakken en lekker opzetten, of in de schuifla leggen. Ook voelt het fysieke product als een grotere uitgave, waardoor je veel bewuster de keuze maakt voor een bepaald album. Eigenlijk gebruik ik een gratis abonnement op Spotify, in combinatie met YouTube, alleen om eventueel interessante nieuwe muziek en bands te toetsen.
(Ruud Simons)

Ik doe een mix. Alleen online is geen optie. Er gaat niks boven de magie van vinyl of een cd, zelfs van een tape...
(Patrick De Groot)

Ik blijf een enthousiaste cd-verzamelaar. Voordat ik een cd koop, luister ik daar online naar (en de recensies in JazzFlits stel ik daarbij erg op prijs). Maar als een cd me aanspreekt, wil ik hem ook in de kast hebben staan met bijhorend 'booklet'. Ik was een regelmatige klant bij Jazz Center in de Wagenstraat in Den Haag, tot ze in 2020 de deur dicht deden. Dat vind ik nog steeds een enorm verlies. Op een zaterdag een uurtje de tijd nemen, bij hen langsgaan en naar cd-adviezen luisteren (ze kenden mijn smaak met de tijd behoorlijk goed) - heerlijk. Helaas verleden tijd.
(Stefan Boeters)

Ja, ik koop nog cd's maar alleen van mijn favoriete kwartet: Paul Bley, Charles Lloyd, Keith Jarrett en Dave Brubeck. En als buitenbeentjes ook nog van mijn jeugdliefdes Louis van Dijk en Chris Hinze. Elpees koop ik nog maar zelden, alleen als er geen cd van het album bestaat. Mijn elpees heb ik na een verhuizing naar een kleinere woning van de hand gedaan. Wat ik wilde behouden heb ik gedigitaliseerd. Ik ben nu bezig om al mijn cd's te digitaliseren, maar ik heb (nog) geen plannen om ze de deur uit te doen. Ik luister ook via de streamingdienst Spotify naar volledige albums en laat mij leiden door recensies in de tijdschriften die ik lees: Jazzwise, Jazzthing, JazzBulletin, JazzFlits en Down Beat.
(Henk Kluck)

Ik houd vast aan traditionele albums. Heel af en toe stream ik, maar dan vooral om in te schatten of een opname wat voor mij is.
(Mark Bolech)

Ik koop voornamelijk vinyl, af en toe een cd. Streamingdiensten gebruik ik alleen om me te oriënteren.
(Dick Boer)

Zeker koop ik nog echte muziekdragers (vooral cd's), te meer als dat gelegenheid biedt individuele artiesten te steunen. Aandacht daarvoor in Jazzflits blijft zeker op z'n plaats, wat deze lezer betreft. Ook leuk zijn de links (bijvoorbeeld nu naar nieuwe cd van Rob van Bavel of naar Bandcamp).
(Leo Voogt)

EN VERDER

Ik heb m'n hele cd-verzameling geript. Alles staat op een NUC en ik luister via Roon waar TIDAL ook in is geïntegreerd. Via Quobuz, Bandcamp, HiRes audio koop ik digitale bestanden. Alles digitaal dus. Heel blij mee. Ik zet wel mooie cd's op een rek in mijn woonkamer om toch nog een beetje te kunnen genieten van alle creatieve grafische pracht.
(Bert Luteijn)

Ik had ca. 1.200 cd's. Die heb ik allemaal gedigitaliseerd en gecatalogiseerd met het programma 'collector music'. De cd's heb ik inmiddels verkocht.
(Rob Kalshoven)

Ik luister veel naar Jazzradio.com; de gratis optie biedt de keuze uit vijf stijlen; meestal is er wel iets van mijn gading bij.
(Henk Peters)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 7 maart 2022

1 Jazzmeia Horn

Dear Love
(Empress Legacy)

2 Bill O'Connell

A Change Is Gonna Come
(Savant)

3 Pete Malinverni

On The Town - Pete Malinverni Plays
Leonard Bernstein (Planet Arts)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortzen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart

• Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 maart 2022

Jacek Brun, Jazz-fun.de (Germany)

JANNING TRUMANN 4

Roots and Riots (Tangible Music)

Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia)

ALLAN JÄRVE

Blinding Yesterday (Järve Music OÜ)

Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland)

JAZZ FORUM TALENTS

Jazz.pl (Agencja Muzyczna Polskiego Radia)

Mike Flynn, Jazzwise (UK)

TIGRAN HAMASYAN

StandArt (Nonesuch)

Anna Filipieva, Jazz.ru (Russia)

SHABA

Pictures of the White North (Juna Records)

Jan Granlie, Salt-peanuts.eu (Pan-Scandinavian)

MARY LAROSE

Out Here (Little Music)

Christine Stephan, JAZZTHETIK (Germany)

JANNING TRUMANN 4

Roots and Riots (Tangible Music)

Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com (Turkey)

ORNETTE COLEMAN

Round Trip (Blue Note)

Dick Hovenga, Written in Music (Netherlands)

LMILIEKKI QUARTET

Imiliekki Quartet (We Jazz Records)

Peter Slavid, LondonJazz News (UK)

IDRIS RAHMAN & LIRAN DONIN

Earth and Bones (self-released)

Patrik Sandberg, JAZZ (Sweden)

DANILO PÉREZ

Crisálida (Mack Avenue Records)

Cim Meyer, Jazz Special (Denmark)

TRONDHEIM JAZZ ORCHESTRA and the MAXX

Live (Midnorsk jazzsenter)

Lars Mossefinn, Dag og tid (Norway)

SIGURD HOLE

Roraima (Elvesang)

Matthieu Jouan, Citizenjazz.com (France)

KOMA SAXO with SOFIA JERNBERG

Koma West (We Jazz Records)

Axel Stinshoff, Jazz Thing (Germany)

CÉCILE MCLORIN SALVANT

Ghost Song (Nonesuch)

Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy)

GORDON GRDINA HARAM

Night's Quietest Hour (AttaBoyGirl Records)

Yves Tassin, JazzMania (Belgium)

PIERRE VERVLOESEM GROUP

30 Years of Success (Off Records)

Joş Demol, Jazzhalo.be (Belgium)

MÁRIO LAGINHA TRIO

Jangada (Edition Records)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More (Switzerland)

DAY AND TAXI

Run, the Darkness Will Come! (Percaso)

Kaspars Zavileiskis, Jazzin.lv (Latvia)

KRISTIANS KALVA and SIMON GELSDORF

Impro Sketches, Vol. 1 (self-released)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.